Dåben

Anne-Lise og Peter Løbner-Madsen

Forlaget Palmabøger

Dåben

Udgivet 2018

© Forlaget Palmabøger

Det Nye Testamentes bibeloversættelse af
15. juni 1948 er anvendt ved bibelcitater

Korrektur: Johannes Riisager Knudsen
Layout: Peter Løbner-Madsen
Tryk: Brande Bladet
Forsidebillede: *Dåb i Storebælt*
Fotograf Linette Ellgaard-Cramer

Indhold

Indledning	Side 4
Kap. 1. Omskærelse og pagtstegnet	Side 7
Kap. 2. Johannes Døber	Side 14
Kap. 3. Johannes Døber – en nasiræer	Side 17
Kap. 4. Jesu dåb	Side 25
Kap. 5. Jesu guddommelige tjeneste på jorden	Side 30
Kap. 6. Den store missionsbefaling	Side 34
Kap. 7. Løftet om Helligånden	Side 36
Kap. 8. Hvad siger Bibelen om tro og dåb?	Side 39
Kap. 9. Er dåben så vigtig	Side 43
Kap. 10. Vore personlige vidnesbyrd	Side 46

Indledning

Dåben

Den første *lille bog*, "Englebrød", vi skrev i 2017, handlede om vigtigheden af at kende Guds ord og leve i samfund med Gud. Vi tror, at Gud, vor Skaber, har en god, velsignet og vidunderlig plan for hvert eneste menneske, der bliver født, og at det er vigtigt for os alle at finde den plan og leve efter den. Vi giver i bogen "Englebrød" en vejledning fra Guds ord, Bibelen, om, hvordan vi på en meget enkel måde finder ind i Guds vilje med vore liv, hvis vi selv vil – og bogen er skrevet så enkelt, at selv et barn kan forstå indholdet.

Det næste skridt på frelsesvejen skriver vi om i denne *lille bog*, som vi kalder "Dåben". Vi har selv oplevet, at der ligger så store og rige velsignelser og gaver gemt i forbindelse med den kristne dåb, at vi må gøre alt, hvad vi kan, for at give dette videre til andre. Hvis ikke vi kender Guds største gave til os, Jesus Kristus, lader vi Den Onde, Guds og vores fjende, Djævelen, stjæle alle de andre gode gaver, Gud har til os – så ville vi være de ynkværdigste af alle Guds skabninger. Vi må derfor kende hele Guds frelsesplan.

Vi mærker gennem samvær med mange kristne, at de føler, at "når bare jeg er døbt, kan jeg godt slappe af – så er der ikke mere, jeg behøver at gøre". Det gælder for mange, enten de er døbt som barn eller som voksen! Men det er *efter* dåben, at det velsignede liv med Guds gaver virkelig begynder!

Vi har nu, så langt som Gud har givet os nåde, skrevet om, hvad vi selv er blevet velsignet med gennem dåben i vand. Vi har prøvet

at lægge dette emne til side og gå i gang med at skrive om de mange andre ting, vi har på hjerte, men vi føler, at Helligånden bliver ved med at presse på for at få os til at dele med andre, hvad vi selv har erfaret gennem dåben. Vi ønsker ikke at såre nogen gennem det, vi skriver – og vi ser ikke ned på nogen, uanset hvilken dåb de er døbt med. Helligånden fra Guds hjerte vil selv tale det, der skal tales til alle, der søger sandheden, også til dig, der læser denne lille bog.

Vi skriver lidt om omskærelsen ifølge Bibelen, da det er en sag, der kommer frem i medierne igen og igen, ofte i forbindelse med barnedåben. For os er det meget vigtigt at bygge på, hvad Guds ord, Bibelen, siger om dette emne.

Der er også en del mennesker, der ikke forstår, hvem Johannes Døber var, og hvilken betydning han havde. Dét er også et meget vigtigt emne at studere, da Johannes, ifølge Jesus, var specielt kaldet af Gud til en meget speciel opgave. Jesus siger om ham: *Sandelig siger jeg eder: blandt kvindefødte er der ikke fremstået nogen større end Johannes Døber.* Matt. 11, 11

Denne udtalelse fra Jesus må gøre os nysgerrige. Vi bør vide, hvorfor Johannes Døber var vigtigere at kende end andre mennesker.

Der er mange slags syn på dåben, og du kan studere utroligt meget på Internettet om forskellige slags dåb og forskellige kirkesamfunds syn på dåben, men vi ønsker her at fremhæve det, som Bibelen siger. Vi vil give god plads til skriftstederne om dette emne.

Det ligger os meget på sinde at fortælle i denne lille bog om vore egne liv og om, hvordan Helligånden har ledet os som

enkeltpersoner på en meget personlig måde. I vores lille bog "Englebrød" fortalte vi om det, der skete, da vi kom til personlig tro på Jesus Kristus som vores frelser: Vi blev født på ny.

I slutningen af denne bog vil vi fortælle om vores barnevelsignelse, barnedåb, konfirmation, kald til tjeneste for Gud, troendes dåb – og de store guddommelige gaver, Gud viste frem for os i Bibelen, Guds ord. Det er gaver, som er lovet os, efter at vi er kommet til tro og er blevet døbt.
Det er muligt, nogle af jer har hørt om lidt af dette før, men det betyder meget for os at fortælle om det i den rette sammenhæng, så det hele bliver forstået rigtigt.

Vi vil skrive nogle meget vigtige ting om Johannes Døber og den dåb, han udførte før Jesu korsfæstelse, død, begravelse og opstandelse.
Dernæst vil vi nævne nogle af de vigtigste skriftsteder, som handler om dåben, efter at Jesus havde taget afsked med sine disciple og fór til Himlen.

Til sidst vil vi begge skrive vore personlige vidnesbyrd, som vi håber vil blive til velsignelse for mange.

Stor kærlighed til dig, kære læser, fra os

Peter og Anne-Lise

Kapitel 1

Omskærelsen og pagtstegnet

Alt, hvad vi skriver om, ønsker vi, skal være funderet på Guds ord, Bibelen. Vi kan som mennesker udtænke mange forklaringer og løsninger på ting og sager, men for os er det blevet en stor hjælp at undersøge, hvad Bibelen siger om de ting, vi er i tvivl om, og vi tror på Bibelen som Guds ord – og det er Guds ord, vi ønsker at rette os efter.

Spørgsmålet om omskærelse er i de senere år blevet diskuteret igen og igen i vort land, så vi vil, inden vi skriver om dåben og de gaver, der følger med den, skrive om, hvad Guds ord siger om omskærelsen.
Når du læser Bibelens ord om dette emne, vil du finde, at det intet har med barnedåb at gøre, som mange ynder at sammenligne det med! Vi vil efterfølgende skrive om Bibelens forklaring, hvor omskærelsen er et *pagtstegn* mellem Gud og Abram!

Abrahams kaldelse

Vi læser i 1. Mosebog 12 om, at Gud udvalgte og kaldte Abraham som den, der skulle bruges til at gå til Kana'an, det land, Gud havde udvalgt som sit land. Her skulle Abraham bo og stifte familie og være grundlægger af en slægt, jøderne, som Gud ville bruge som sit redskab til at gennemføre sin vilje med verden.

Herren sagde til Abram: "Drag ud fra dit land, fra din slægt og din faders hus til det land, jeg vil vise dig; så vil jeg gøre dig til et stort folk, og jeg vil velsigne dig og gøre dit navn stort, og vær en

velsignelse! Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig og forbande dem, der forbander dig; i dig skal alle jordens slægter velsignes!"
Og Abram gik, som Herren sagde til ham, og Lot gik med ham. Abram var femoghalvfjerdsindstyve år, da han drog fra Karan; og Abram tog sin hustru Saraj og sin brodersøn Lot og al den ejendom, de havde samlet sig, og de folk, de havde vundet sig i Karan, og de gav sig på vej til Kana'ans land og nåede derhen. 1. Mos. 12, 1-5

Du kan selv læse detaljerne om Abrams vandring til Kana'ans land, men her vil vi nævne nogle af de vigtigste ting i forbindelse med vort emne:
I kapitel 13, 14-18 står der, at Gud viste Abram hele det land, han ville give Abram og hans afkom til evig tid.
I 1. Mos. 17 læser vi om den vigtige pagt mellem Gud og Abram.

Pagtstegnet
Vi vil skrive hele beretningen om den pagt, Gud sluttede med Abram, så der ikke bliver nogen misforståelser.
Gud lovede fra sin side Abram store ting – så skulle Abram på sin side love Gud at omskære sine mandlige efterkommere:

Da Abram var nioghalvfemsindstyve år gammel, åbenbarede Herren sig for ham og sagde til ham: "Jeg er Gud den Almægtige; vandre for mit åsyn og vær ustraffelig, så vil jeg oprette min pagt mellem mig og dig og give dig et overvættes stort afkom!"
Da faldt Abram på sit ansigt, og Gud sagde til ham: "Fra ***min side*** *er min pagt med dig, at du skal blive fader til en mængde folk; derfor skal dit navn ikke mere være Abram, men du skal hedde Abraham, thi jeg gør dig til fader for en mængde folk. Jeg vil gøre dig overvættes frugtbar og lade dig blive til folk; og konger skal nedstamme fra dig. Jeg opretter min pagt mellem mig og dig og dit afkom efter dig fra slægt til slægt, og det skal være en evig pagt, at*

jeg vil være din Gud og efter dig dit afkoms Gud; og jeg giver dig og dit afkom efter dig din udlændigheds land, hele Kana'ans land, til evigt eje, og jeg vil være deres Gud!"
Derpå sagde Gud til Abram: "Men du på ***din side*** *skal holde min pagt, du og dit afkom efter dig fra slægt til slægt; og dette er min pagt, som I skal holde, pagten mellem mig og eder, at alt af mandkøn hos eder skal omskæres. I skal omskæres på eders forhud, det skal være et* ***pagtstegn*** *mellem mig og eder; otte dage gamle skal alle af mandkøn omskæres hos eder i alle kommende slægter, både de hjemmefødte trælle og de, som er købt, alle fremmede, som ikke hører til dit afkom; omskæres skal både dine hjemmefødte og dine købte. Min pagt på eders legeme skal være en evig pagt!"* 1. Mos. 17, 1-13

Derefter sagde Gud disse vigtige ord til Abram:

Men de uomskårne, det af mandkøn, der ikke ottendedagen omskæres på forhuden, de skal udryddes af deres folk; de har brudt min pagt! 1. Mos. 17, 14

Hvem skal arve Abram?
I kapitel 15 får vi at vide, at Gud sluttede pagt med Abram om, hvem der skulle arve ham og det land, som Herren ville give ham og hans afkom: *fra Ægyptens bæk til den store flod, Eufratfloden.*
Men Abram tror, at hans tjener, Eliezer, kommer til at arve ham, så han klager sin nød til Herren over, at han har fået løfte om et stort landområde, men han har ingen børn, som kan arve ham:

Og Abram sagde: "Du har jo intet afkom givet mig, og se, min hustræl kommer til at arve mig!"
Og se, Herrens ord kom til ham således: "Han kommer ikke til at arve dig, men den, der udgår af dit liv, han skal arve dig". Derpå førte han ham ud i det fri og sagde: "Se op mod himmelen og prøv,

om du kan tælle stjernerne!" Og han sagde til ham: "Således skal dit afkom blive!" Da troede Abram Herren, og han regnede ham det til retfærdighed. Kap. 15, 3-6

I 1. Mos. 16 læser vi beretningen om, hvorledes Sarajs trælkvinde fødte Abram en søn, Ismael, fordi Saraj ikke kunne føde Abram noget barn.
I kap. 17, 2 læser vi, at Abram var nioghalvfemsindstyve år gammel, før han fik befalingen om at omskære alle af mandkøn i sit hus, men Gud lovede Abram, at han skulle få et overvættes stort afkom. Abram havde fået tro på Guds løfte om et stort afkom, så han faldt på sit ansigt i tro og tillid til Gud. Og Gud gentog her sit løfte til Abram, men gav ham samtidig navneforandring! Gud sagde:

*Fra **min side** er min pagt med dig, at du skal blive fader til en mængde folk; derfor skal dit navn ikke mere være Abram, men du skal hedde Abraham, thi jeg gør dig til fader til en mængde folk.* Kap. 17, 4-5

(I den hebraiske grammatik viser navnet Abram, at han er alene, men navnet Abraham fortæller, at han bliver til mange).
Efter pagtstegnet om omskærelsen taler Gud igen til Abraham om noget fantastisk:

Din hustru Saraj skal du ikke mere kalde Saraj, hendes navn skal være Sara; jeg vil velsigne hende og give dig en søn også ved hende; jeg vil velsigne hende, og hun skal blive til folk, og folkeslags konger skal nedstamme fra hende! Kap. 17, 15-16

Da blev Abraham tvivlende og tænkte: Kan en hundredårig få børn, og kan Sara med sine halvfemsindstyve år føde en søn? Han sagde derfor sin mening til Gud:

Måtte dog Ismael leve for dit åsyn! Men Gud sagde: "Nej, din ægtehustru Sara skal føde dig en søn, som du skal kalde Isak; med ham vil jeg oprette min pagt, og det skal være en evig pagt, der skal gælde hans afkom efter ham". Kap. 17, 18-19

Vi tager hele denne beretning med, da der er mange i vort land, der ikke rigtig forstår sammenhængen i forholdene i Mellemøsten, og hvorfor jøder og arabere er fjender på grund af landet, som nu kaldes Israel. Mange undres også over, at både jøder og arabere omskærer deres drengebørn.

Efter at Gud havde oprettet sin pagt med Abraham om hans kommende søn Isak, gav han følgende store løfte til Abraham om hans søn Ismael:

Men hvad Ismael angår, har jeg bønhørt dig: jeg vil velsigne ham og gøre ham frugtbar og give ham et overvættes talrigt afkom; tolv stammehøvdinger skal han avle, og jeg vil gøre ham til et stort folk. Men min pagt opretter jeg med Isak, som Sara skal føde dig om et år ved denne tid! Kap. 17, 20-21

Vi kan se dette løfte til Abraham om hans søn med Hagar gå i opfyldelse i dag, hvor det arabiske folk har kæmpestore områder i Mellemøsten, og Ismael har avlet tolv stammehøvdinger, som har formeret sig til mange millioner.

Efter at Gud havde givet Abraham disse løfter, tog Abraham sin søn Ismael og hele sin husstand, alle af mandkøn, og omskar selv samme dag deres forhud. Ismael var tretten år, da han blev

omskåret på sin forhud. Abraham og Ismael blev omskåret på samme dag.
Derfor ser vi i dag både jøder og arabere omskære deres sønner.
Vi må derfor respektere og forstå, at denne handling betyder alt for Abrahams efterkommere, både jøder og arabere. Det er en meget vigtig del af deres gudsdyrkelse. Men denne handling har som før nævnt intet med barnedåb at gøre, som nogle i dag prøver at sammenligne den med.
Der står for øvrigt intet i Bibelen om, at piger skal omskæres!

Konfirmation
Vi skal måske lige nævne til slut i dette kapitel, at nogle sammenligner andre af de jødiske traditioner med de traditioner, der er i den danske folkekirke, bl.a. konfirmationen.
Men efter at vi har arbejdet i mere end 20 år i Israel, har vi forstået det på en anden måde:

Når jødiske piger er 12 år, holdes der en speciel fest for dem for at understrege, at de nu er blevet som modne kvinder, der følger de forpligtelser, der følger med det at være en jødisk kvinde. Denne fest kaldes "Bat Mitzvah". Ordet betyder "Datter af budet".

For drenge i trettenårsalderen afholdes en fest, "Bar Mitzvah", som betyder "Søn af loven – pligtens søn". Her forpligtes drengene til selv at skelne mellem godt og ondt og overholde de jødiske love. I nogle synagoger kaldes de unge drenge op foran i synagogen og læser et stykke af Toraen, profeternes bog.

Denne handling har heller ikke noget med barnedåben eller konfirmationen at gøre, som vi forstår den her i vort land. Alle jøder, vi kender, der kommer til en personlig tro på, at Jesus

Kristus er deres Messias, bliver døbt ved neddykkelse, efter at de er kommet til tro, selvom de både er omskåret og har været igennem deres Bat Mitzvah eller Bar Mitzvah.

Kapitel 2

Johannes Døber

Det er vigtigt for os at vide, hvem Johannes Døber var og, hvad hans tjeneste på jorden var.

Der er profeteret om ham hos de gamle profeter. Da jøderne var i stort mørke og gennem mange trængsler, profeterede Esajas om, at trængselstiden skulle få ende, og Israels folk i fremtiden skulle få lov til at opleve befrielse og tilgivelse for deres synder. Gud ville forberede denne vidunderlige tid gennem sin udvalgte tjener Johannes, som skulle komme for at bane vej for Frelseren, Jesus:

I ørkenen råber en røst: "Ban Herrens vej, jævn i det øde land en højvej for vor Gud!" Es. 40, 3
Læs hele kapitel 40, og du vil få et indblik i de stærke profetier, der bliver udtalt om Israels fremtid.

Jesu, Guds Søns stadfæstede vidnesbyrd om Johannes og om, hvor overvældende hans tjeneste var, er meget gribende:

Han er den, om hvem der står skrevet: "Se, jeg sender min engel for dit åsyn, han skal bane din vej foran dig".
Sandelig siger jeg eder, blandt kvindefødte er der ikke fremstået nogen større end Johannes Døber; men den mindste i Himmeriget er større end han. Og fra Johannes Døbers dage indtil nu tages Himmeriget med storm, og de, der stormer det, river det til sig.

Thi alle profeterne og loven har profeteret indtil Johannes. Og – om I vil tage imod det – han er Elias, som skulle komme. Den, som har øren, han høre! Matt. 11, 10-15

Jesus omtaler Johannes som kvindefødt. Alligevel kalder Jesus ham en engel: *Se, jeg sender min engel ...* Matt. 11, 10 – og: *Allerede fra moders liv skal han være fyldt af Helligånden.* Luk. 1, 15

Mange har spekuleret over, hvem det er, Guds ord taler om til allersidst i Det Gamle Testamente om profeten Elias, der skal komme for at dæmme op for Guds voldsomme vrede over synden, som har hærget i mennesker helt fra Adams og Evas tid i Paradiset:

Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer. Han skal vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes hjerte til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band. Malakias 4, 5-6
Og mange af Israels børn skal han omvende til Herren, deres Gud. Selv skal han gå foran ham i Elias' ånd og kraft ... Luk. 1, 16-17
Jesus svarer selv på vore spørgsmål angående Johannes Døber:
Han er den, om hvem der står skrevet: "Se, jeg sender min engel for dit åsyn, han skal bane din vej foran dig". Matt. 11, 10

Hvordan sendte Gud Den Almægtige Johannes til verden?
Gud sendte ikke Johannes til verden på samme måde, som Jesus blev født. Men når vi læser om hans fødsel og hans liv, forstår vi, at han ikke var som andre mennesker.

1.
Johannes' far hed Zakarias og var præst i templet i Jødeland. Han skiftedes med de andre præster til at gå ind i Det Allerhelligste og bede om tilgivelse for folkets synder.

2.
Johannes' mor hed Elisabet og var en af "Arons døtre", dvs. en ætling af ypperstepræsten Aron og en slægtning af Maria, Jesu mor.
Der står om disse to meget gudfrygtige mennesker, Elisabet og Zakarias:
De var begge retfærdige for Gud og levede ulasteligt efter alle Herrens bud og forskrifter. Luk. 1, 6

3.
De var barnløse. Elisabet var ufrugtbar – og de var begge højt oppe i årene. Gud valgte altså to mennesker, som ikke på normal vis kunne få børn og blive forældre til Johannes. Der måtte ske et stort mirakel, hvis det skulle ske. Gud vælger ofte at skabe mennesker, som Han vil bruge på en speciel måde, ved at lade dem føde på en overnaturlig, guddommelig måde!
Da Zakarias stod for Guds ansigt i sin præstetjeneste i templet, viste en Guds engel sig for ham og åbenbarede for ham, at Elisabet og han skulle få en søn, og de skulle give ham navnet Johannes, som betyder, "Gud er nådig".
I Luk. 1 kan du læse hele den vidunderlige historie om Johannes' mægtige kald som forløber og profetisk budbringer for Jesus Kristus, Guds Søn.
Han blev født et halvt år før Jesus og blev omskåret på den ottende dag. Han blev formodentlig indviet til Gud som nasiræer på den dag.

Kapitel 3

Johannes Døber – en nasiræer

Guds engel fortalte Elisabet og Zakarias, før Johannes blev født, at han skulle blive et særligt redskab i Guds hånd. Derfor blev han sikkert indviet til at være nasiræer allerede som nyfødt – ifølge det, englen havde talt til Zakarias i templet. Han skulle leve på en helt speciel måde, så han ikke blev besmittet af synden. Han skulle være helliget Herren!

Allerede Moses fik bud fra Gud om, at et menneske, der blev indviet til at være nasiræer, skulle følge visse regler:
Han skulle afholde sig fra vin og alt, hvad der kom fra druer. Så længe hans indvielsesløfte varede, måtte han ikke lade sit hår klippe eller rage af. Det skulle vokse frit, og han skulle leve et helligt liv – borte fra synd og ulydighed mod Gud. Se 4. Mos. 6.

Et foster, fyldt med Guds Ånd
Der står det forunderlige, at Johannes var fyldt med Helligånden allerede fra moders liv, og Herrens hånd var med ham! Se Luk. 1, 15 og 66.

Da Elisabet efter Guds løfte blev gravid og var i sjette måned, fik hun besøg af sin slægtning Maria, som havde oplevet et endnu større mirakel end Elisabet.

Seks måneder efter at Elisabet var blevet frugtsommelig, kom engelen Gabriel fra Gud til Nazaret og åbenbarede sig for Maria, som var jomfru. Maria blev forskrækket. Da sagde engelen til hende:

Frygt ikke, Maria! Thi du har fundet nåde for Gud, og se, du skal undfange og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus. Han skal blive stor og kaldes den Højestes Søn; og Gud Herren skal give ham Davids, hans faders, trone. Han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og der skal ikke være ende på hans kongedømme. Luk. 1, 30-33

Maria var chokeret over alt dette, og hun spurgte engelen:

Hvorledes skal dette gå til? Jeg ved jo ikke af nogen mand. Og engelen svarede og sagde til hende: "Helligånden skal komme over dig, og den Højestes kraft skal overskygge dig; derfor skal også det, som fødes, kaldes helligt, Guds Søn". Luk. 1, 34-35.
Vi føler, at dette budskab er noget af det vigtigste for os at tro på som kristne. Mange vil bortforklare jomfrufødselen og alt det forunderlige, der skete i forbindelse med Guds Søns komme til jorden. Gud hjælpe os alle og tilgive os al vor vantro! Uden at vi tror på dette velsignede budskab og tager imod det som en gave fra Gud, er vi fortabte!

Marias gribende besøg hos sin slægtning, Elisabet
Maria havde hørt gennem engelen, at Elisabet, hendes slægtning, også havde oplevet Guds mirakel og havde undfanget en søn i sin alderdom:

Og hun, som kaldes ufrugtbar, er nu i den sjette måned. Thi for Gud er ingenting umuligt. Luk. 1, 36-37

Maria besluttede at drage op i bjerglandet for at besøge Elisabet. Da hun gik ind i Zakarias' hus og hilste på Elisabet, skete der noget meget specielt:

Og det skete, da Elisabeth hørte Marias hilsen, sprang fosteret i hendes liv. Og fyldt af Helligånden råbte Elisabet med høj røst og sagde: "Velsignet er du blandt kvinder og velsignet dit livs frugt! Men hvoraf kommer det, at min Herres moder besøger mig?" Luk. 1, 41-43

Mødet mellem disse to kvinder fortæller os, hvor guddommelig og alvidende Guds Ånd er.
Johannes, som på det tidspunkt var et lille foster, var fyldt med Helligånden! Han frydede sig og sprang i sin mors mave af glæde over at kende Jesu mors stemme! Allerede på det tidspunkt vidste Helligånden i det lille foster, at nu var miraklet sket: Nu begyndte der en helt ny tid, hvor Gud ville give menneskene en chance for at blive frelst og befriet for deres synder – ved troen, af bare nåde!
Jesus, Guds Søn, som var undfanget ved Helligånden i Marias mave, var fyldt af den samme Helligånd, som Johannes var i sin mors mave. Derfor kendte de allerede hinanden i Ånden!

Vi vil gerne understrege endnu engang, hvor vigtigt dette møde var, hvor Johannes Døber var blevet skabt i profetinden Elisabets mave – han, som skulle bringe det vigtigste budskab i verden til alle mennesker, og om hvem Jesus sagde:

Han er den, om hvem der står skrevet: "Se, jeg sender min engel for dit åsyn, han skal bane din vej foran dig. Sandelig siger jeg eder: Blandt kvindefødte er der ikke fremstået nogen større end Johannes Døber. --- Thi alle profeterne og loven har profeteret indtil Johannes. Og – om I vil tage imod det – han er Elias, som skulle komme. Den, som har øren, han høre!" Matt. 11, 10-11 og 13-15

Denne mægtige personlighed i den åndelige verden mødtes nu med Guds egen Søn, endnu før de begge var født!
Da Elisabet oplevede dette store møde, blev også hun fyldt af Helligånden og råbte med høj røst til Maria:

Velsignet er du blandt kvinder, og velsignet er dit livs frugt! Men hvoraf kommer det, at min Herres moder besøger mig? Thi se, da lyden af din hilsen nåede mine øren, sprang fosteret i mit liv af fryd. Og salig er hun, som troede; thi det, der er sagt hende af Herren, skal gå i opfyldelse. Luk. 1, 42-45

Elisabet var profetinde! Den profetiske ånd talte til Maria gennem Elisabet. Hun kaldte ved Guds Ånd Maria for sin Herres moder. Ånden i hende vidste, at det lille foster i Marias mave, som var undfanget ved Helligånden, skulle blive Kongernes Konge og Herrernes Herre – og altså også hendes Herre!

Efter denne guddommelige hilsen brød Maria ud i en vidunderlig lovsang til Gud og viste i hver eneste ord i sangen, at hun troede Gud, og at hun skulle føde et barn, der skulle udføre mægtige ting for hele menneskeheden!
Ånden i hende gik helt tilbage til de løfter, som Gud gav Abraham. Se 1. Mos. 17.
Å, hvor er Guds ord og løfter sande og vidunderlige. Den profetiske ånd vidner om det fra evighed til evighed!

Da Johannes Døber var blevet født, og det gik op for hans forældre, hvilket kald deres lille søn havde fra moders liv, brød hans far, Zakarias, ud i en vidunderlig lovsang til Gud. Han blev fyldt med Helligånden og profeterede om alt, hvad der skulle ske de næste to tusinde år.

Tag tid til at læse hele denne lovsang, som åbenbarer store ting for os om både Johannes' og Jesu guddommelige tjeneste. Se Luk. 1, 67-80.

Både Elisabet og Zakarias var fyldt med Guds Ånd, den profetiske ånd, som er åben for Guds tanker for fremtiden – og ofte giver disse tanker videre til Guds børn. Helligånden fortalte Zakarias, at han ikke skulle frygte – for den søn, Gud ville give ham og hans hustru, skulle blive til stor velsignelse for mange mennesker i fremtiden. Sønnen skulle blive stor i Herrens øjne, og mange mennesker ville omvende sig til Gud gennem hans liv og tale – for han skulle gå frem i profeten Elias' ånd og kraft og sprede en helt ny atmosfære blandt folket. Han skulle vende fædre og børn til hinanden i kærlighed, de genstridige til retfærdighedssind – og berede Herren et velskikket folk!

Johannes fik en mægtig tjeneste og blev forløber for Jesus, Guds Søn, som skulle komme og bringe frelse til alle – til alle, som vil tage imod frelsen.

Zakarias profeterede i stor glæde om det mægtige, der skulle ske i fremtiden gennem sønnen Johannes:

Og du, barnlille! skal kaldes den Højestes profet, thi du skal gå foran Herren for at bane hans veje og lære hans folk at kende frelsen ved deres synders forladelse takket være vor Guds inderlige barmhjertighed, ved hvilken solopgangen fra det høje vil besøge os for at skinne for dem, som sidder i mørke og dødens skygge og lede vore fødder ind på fredens vej. Luk. 1, 76-80

Dette budskab er så stort, at vi næppe kan fatte det! Tænk på, at helt siden skabelsen og indtil Johannes' fremtræden havde Gud talt til mennesker på mange forskellige måder og ikke mindst

gennem profeterne: om omvendelse; men *synden* blev ved med at komme imellem Gud og mennesker. Der blev ofret tusinder af lam og andre dyr til Gud, mens folk angrede deres synder. Gud tilgav dem igen og igen, men bagefter fortsatte de med at synde. Meget få omvendte sig til Gud og levede i sandhed og oprigtighed for Ham, fordi synden blev ved at være det store problem, som skilte mennesker fra Guds nærvær. Gud er retfærdig, og Gud hader synden! Derfor talte alle profeterne om omvendelse fra synd og sand overgivelse til Gud.
Så står der så herligt, at Johannes blev sendt som forløber for Jesus Kristus med glædesbud til alle mennesker om løsningen på deres syndeproblem. Se Johs. 1, 6-7.

Vi får at vide, at Johannes, som af sine forældre var indviet til at være helliget Herren, voksede til og blev *"styrket i Ånden"*:

Og barnet voksede til og blev styrket i Ånden; og han var i ørkenerne indtil den dag, da han skulle træde frem for Israel. Luk. 1, 80
Johannes havde klæder af kamelhår og et læderbælte om livet; hans føde var græshopper og vilde biers honning. Matt. 3, 4.

Johannes ønskede ikke at være stor og mægtig i menneskers øjne. Han havde ét eneste mål: at pege hen på Jesus Kristus, hele verdens frelser!
Alt, hvad vi læser om Johannes, vidner om, at han af Gud havde fået en helt speciel, vigtig opgave – og både han selv og hans forældre indrettede hele deres tilværelse efter det, de vidste, var Guds vilje og tjeneste for Johannes.

En guddommelig udvælgelse
Johannes var udvalgt til at sætte et gennemgribende, stort og guddommeligt skel mellem Den Gamle Pagt og Den Nye Pagt. Han fik nåde til at forkynde, at alle de tusinder af år, hvor folket havde kæmpet med synd og frafald fra Gud, nu ville slutte, og en helt ny epoke skulle begynde. **Gud selv** ville komme ned fra Himmelen gennem sin Søn, Jesus Kristus, for at enhver, der ville tage imod Ham, kunne få Guds overvældende kraft til at overvinde synden. Johannes forberedte Den himmelske Konges ankomst ved at råbe det ud til alle.

Johannes hadede synden!
Det budskab, Johannes forkyndte, var det vigtigste budskab til hele menneskeheden til alle tider – også til os i dag: *"Omvend jer, thi Himmeriget er kommet nær".*
Alle Evangelierne i begyndelsen af Det Nye Testamente beretter om det samme budskab – og om, at mange mennesker adlød budskabet og omvendte sig.
Alle Evangelierne fortæller også, at budskabet blev godt modtaget:

Så kom Jerusalem og hele Judæa og hele omegnen om Jordan dragende ud til ham. Og de lod sig døbe af ham i Jordanfloden, idet de bekendte deres synder. Matt. 3, 5-6

For jøderne var det sikkert ikke noget mærkeligt i, at de skulle lade sig døbe ved neddykkelse i Jordanfloden og bede om tilgivelse for deres synder. I jødedommen er det almindeligt med rituelle bade, når man føler sig uren og syndig – eller indvier sig på en speciel måde til Gud. Men hele Johannes' fremtræden og klare budskab om omvendelse og om, at Himmeriget var kommet nær, drog dem til at adlyde dette budskab og lade sig døbe af Johannes.

Men den profetiske ånd i Johannes gennemskuede, hvem der mente denne handling alvorligt og havde et ydmygt hjerte – og hvem der var hyklere og farisæere, som ikke bar frugter, der viste, at de ville omvende sig. Han skældte hyklerne ud og kaldte dem ved navne, der må have gennemrystet dem. Det, der viste, om folket havde den rette indstilling, var, om de bar de rette frugter:
Så bær da frugt, som er omvendelsen værdig ... Øksen ligger allerede ved roden af træerne; så skal da hvert træ, som ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden. Matt. 3, 8 og 10

Alle Evangelierne henviser også til det profetiske Ord i Esajas 40, 3 om, at Johannes skulle komme, og der skulle komme helt nye, velsignede tider for alle, der ville tage imod Guds formaning og trøst.

Kapitel 4

Jesu dåb

Mange i Israel troede, at Johannes Døber var den Kristus, de ventede skulle komme, men Johannes sagde rent ud til dem:

Jeg er ikke Kristus. --- Jeg er en røst af en, der råber i ørkenen: "Jævn Herrens vej!" som profeten Esajas har sagt. Johs. 1, 20 og 23

I begyndelsen af kapitlet vidner en anden Johannes, apostlen Johannes, om, hvem Jesus Kristus virkelig er:

I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Dette var fra begyndelsen hos Gud. Alt er blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, som er. I det var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det. Johs. 1, 1-5

Dette skriftsted indeholder nogle af de mest vidunderlige ord om, hvem Jesus er. Er man i tvivl om Treenigheden, bør man læse det igen og igen og bede Guds Ånd om at åbenbare det: Gud Fader ér Gud! Fra Guds mund kommer Ordet, som er Jesus Kristus, som derfor også er Gud. Og fra Guds indre strømmer Helligånden, som er Guds Ånd og Guds inderste væsen og kraft!

I vers 12-14 i samme kapitel står der de meget kraftfulde ord om Jesus Kristus:

Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn. De blev ikke født af blod, ej

heller af køds vilje, ej heller af mands vilje, men af Gud. Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.

Det var det, Johannes Døber var kommet for at forkynde for Israels folk. Han sagde til dem, der var udsendt for at udspørge ham om, hvem han var:

Johannes svarede dem og sagde: "Jeg døber kun med vand; midt iblandt jer står en, I ikke kender, han, som kommer efter mig, og hvis skorem jeg ikke er værdig at løse". Johs. 1, 26-27

Jesus havde levet sin barndom og ungdom iblandt dem, uden at de havde opdaget, hvem Han var. Jesus Kristus er Guds Søn, men Han er også "Menneskesønnen". Han forlod Himlens herlighed og var villig til at blive født som et menneske for at opsøge og frelse det fortabte. Se Luk. 19, 10.
Det var den eneste måde, hvorpå Jesus kunne stille sig mellem den hellige Gud og den faldne slægt og skabe forsoning og frelse for os. Mennesker har "skabt" sig selv mange guder, som er afguder, men Bibelen siger:

Der er kun én Gud, og kun én mellemmand mellem Gud og mennesker: mennesket Kristus Jesus, der gav sig selv som løsesum for alle. 1. Tim. 2, 5-6

Mens Johannes var i færd med at vidne om Jesus, så han Ham komme hen imod sig – og Johannes sagde til folkeskaren:

Se Guds lam, som bærer verdens synd. Johs. 1, 29

Elskede venner! Det er den stærkeste sætning, der er sagt ind i både den synlige og usynlige verden! Fra skabelsens dage i Edens

Have har Djævelen gjort alt, hvad han kunne med alle mulige og umulige fristelser, lokkemidler, trusler og ulykker for at forføre mennesker og rive dem ud af Guds hånd.
Men det forløsende budskab lyder til os i dag:

Efter at Gud fordum mange gange og på mange måder havde talt til fædrene ved profeterne, har han nu ved dagenes ende talt til os ved sin Søn, hvem han har indsat som arving til alle ting, ved hvem han også har skabt verden. Han er hans herligheds afglans og hans væsens udtrykte billede og bærer alt ved sit mægtige ord. Hebr. 1, 1-3

Tag tid til at læse hele kapitlet og pris Gud for, at det er Jesus, vores Frelser og Herre, der tales om her. Vi skal ikke længere stræbe og mase, slagte dyr og udføre mange forskellige ritualer for at blive løst fra synden. Vores Frelser, Jesus, er Guds Lam, som gav sit liv for os på Golgata og bar hele verdens synd. Vi er Guds børn i samme øjeblik, vi tror på Ham og tager imod Ham som vores Frelser og Herre. Halleluja! Se Johs. 1, 12.

Jesus bad om at blive døbt af Johannes
Mens Johannes døbte mange i Jordanfloden, kom Jesus en dag hen til ham og bad om at blive døbt. Men Johannes følte sig uværdig til at døbe Jesus. Han syntes tværtimod, at Jesus skulle døbe ham.

Da svarede Jesus og sagde til ham: "Lad det nu ske; thi således bør vi opfylde alt, hvad ret er!" Så giver Johannes efter! Matt. 3, 15

Mange har undret sig over, hvorfor Jesus, som aldrig havde syndet, skulle døbes af Johannes. Men på den tid var der flere slags dåb, og Jesus ønskede at indvie sig selv ved dåben til den tjeneste, Gud Fader havde kaldet Ham til. Og Johannes, som også

var udvalgt til en speciel tjeneste af Gud, var den eneste, set med vore øjne, der var værdig til at døbe Jesus, Guds Søn, fordi han kendte Jesu tjeneste. Han havde allerede sagt til mennesker omkring sig, at der efter ham ville komme en anden, som var guddommelig. Her er, hvad Johannes sagde:

Jeg døber jer med vand til omvendelse, men han, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, og jeg er end ikke værdig til at tage hans sko af; han skal døbe jer med Helligånd og ild. Matt. 3, 11

Jesus var 30 år gammel, da Han blev døbt af Johannes. Det var den alder, de unge mænd havde, når de blev indviet til præster i templet. Jesu dåb var en guddommelig gerning, som var indgangen til Jesu yppersteprælestelige tjeneste: Guds Søn, der skulle skabe os adgang ind i Gud Faders nærhed gennem sin død og opstandelse.

Helligånden stadfæster:
Men da Jesus var blevet døbt, steg han straks op af vandet, og se, Himlene åbnedes, og han så Guds Ånd dale ned som en due og komme over ham. Matt. 3, 16

Gud Fader stadfæster:
Og se, der lød en røst fra Himlene, som sagde: "Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag". Matt. 3, 17

Denne dag og denne handling var skelsættende i Jesu Kristi liv og tjeneste. I årene før Jesu dåb hører vi ikke noget om, at Han gik rundt i byerne og prædikede Guds ord, helbredte de syge eller gjorde undere og tegn. Men efter sin dåb og indvielse til den opgave, Han var sendt for at udrette, gik Han ud i Åndens kraft og brugte resten af sin tid på jorden til at gøre Helligåndens

mægtige gerninger og tale de ord, Han fik fra sin Fader i Himmelen.

Kapitel 5

Jesu guddommelige tjeneste på jorden

Jesus vendte tilbage fra Jordan, fyldt af Helligånden, og blev ude i ørkenen ført af Ånden i fyrretyve dage og fristedes dér af Djævelen. Og han spiste intet i de dage; og da de var gået, led han sult. Luk. 4, 1-2

Vi kan undres over, at Jesus efter sin dåb og stadfæstelsen fra Gud og Helligånden blev sendt direkte "ind i løvens gab". Guds værste fjende, Djævelen, fik lov til at friste Guds Søn på den mest snedige måde, man kan tænke sig. Men Jesus Kristus sejrede over den Onde ved ***Guds Ords*** *vældige kraft* – udtalt med ***Helligåndens*** *overbevisende styrke og visdom!* Ånden, som havde ført Jesus ud i ørkenen og tilladt de voldsomme fristelser, var selv med, og Jesus var selv ***Ordet***, som vidste nøjagtig, hvordan Han skulle slå sin fjende!

Netop denne hændelse er bl.a. skrevet i Bibelen, for at også vi skal vide, hvordan vi sejrer over den Onde. Det er netop ofte, når man har haft de stærkeste oplevelser med Gud, at fjenden prøver at få os til at falde!
Men Jesus sejrede, og vi skal sejre!

Da Jesus efter fristelsen vendte tilbage til Galilæa, gik Han med frimodighed ind i sin hjemegns synagoge og proklamerede:

Herrens Ånd er over mig, fordi han salvede mig, at jeg skal gå med glædesbud til fattige. Han sendte mig, for at jeg skal udråbe for fanger, at de skal få frihed, og for blinde, at de skal få deres syn, for

at sætte fortrykte i frihed og udråbe et nådeår fra Herren. Luk. 4, 18

Å, hvilket herligt budskab! Læser du videre, vil du møde de mægtige undere og tegn, Jesus gjorde efter denne proklamation, som bekræftede, at Han sandelig var Guds Søn! Halleluja!

Efter at Jesus i længere tid havde været optaget af at hjælpe mennesker og kalde sine disciple, skete det, at Han fik bud fra Johannes Døber, som havde banet vej for Ham og døbt Ham i Jordan. Da Johannes, som vi ved, hadede synden, var gået i rette med kong Herodes, fordi denne levede i synd og gjorde mange onde gerninger, var Johannes blevet fængslet, og han hørte sikkert rygterne om, at han skulle halshugges på grund af sit had til synden. Han sad nu i sin celle og hørte om de gerninger, Jesus gjorde, og han sendte bud til Jesus og spurgte:

Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden? Matt. 11, 3

Man kan undres over, at Johannes spurgte om dette. Men vi tror ikke, det var, fordi han tvivlede på, at Jesus var Guds Søn og verdens frelser. Vi tror, han sad i fængslet og tænkte på sin egen tjeneste. Hele hans fødsel og liv i ørkenen og forkyndelsen om omvendelse og dåb vidnede om, at han kom til verden med ét eneste formål, nemlig at bane vej for Jesus og Hans tjeneste.
Hvis rygterne om Jesu gerninger var sande, vidste Johannes, at hans egen tid og tjeneste var ved at ebbe ud.

Da Jesus sendte svar med budbringerne om, hvad der skete, blev Johannes overbevist om, at tiden nærmede sig – at han skulle forberede sig på at dø. Han havde fuldført den tjeneste, Gud havde betroet ham.

Jesu svar var:

Gå hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser: blinde ser og lamme går, spedalske renses, og døve hører, døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige; og salig den, som ikke forarges på mig. Matt. 11, 4-6

Da var Johannes klar over, hvor langt de var i Guds tidsplan, og han var rede til at dø for sin overbevisning og sit kald!

Efter at Herodes havde ladet Johannes Døber halshugge, hører vi ikke så meget om dåben. Enkelte lod sig døbe med Johannes' dåb, men Jesus brugte de tre et halvt år, Han vandrede på jorden, til at tale og virke med alt det, Han fik fra sin himmelske Far. Vi bliver aldrig trætte af at læse de fire Evangelier, hvor fire forskellige apostle gengiver det, de har set og oplevet, da de var rundt i landet sammen med Jesus.
Apostlen Johannes afslutter sit kapitel med de overraskende ord:

Der er også meget andet, som Jesus har gjort, og hvis det skulle nedskrives i enkeltheder, mener jeg ikke, at hele verden kunne rumme de bøger, som så måtte skrives. Johs. 21, 25

Hvor må vi takke Gud for hans tjenere, som tog tid til at nedskrive Det Nye Testamente, så vi kan få en stor del at vide om Jesu mægtige gerninger. De havde ingen computere eller andre fine hjælpemidler, men de må have siddet efter de lange arbejdsdage og skrevet alt det ned, de kunne huske fra dagens hændelser. Derfor får vi også fire forskellige beretninger.

Når man i dag taler om Missionsbefalingen, hører man næsten altid kun om den fra Mattæus 28, 18-20. Derfor misforstår mange befalingen om at gøre alle folk til Jesu disciple gennem dåben.

Man understreger sætningen: *"Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem ..."*
Men mange glemmer, hvordan apostlen Markus huskede Jesu ord og skriver, hvad Jesus sagde i Missionsbefalingen:

Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!
Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som er vantro, skal blive fordømt. Mark. 16, 15-16

Mange er blevet vildledt. Det er derfor vigtigt at læse alt, hvad Jesus siger, i en sammenhæng, så vi ikke farer vild!
Vi vil uddybe dette senere.

Det var først, efter at Jesus var opstanden, og Han var alene med sine disciple, at Han gav dem befalingen om at gå ud i hele verden og *"forkynde evangeliet!"* Læs slutningen af Matt. 28 og Mark. 16.

Kapitel 6

Den store missionsbefaling efter Jesu død og opstandelse

Jesu moder og nogle andre kvinder gik ud til Jesu grav efter Hans død og begravelse for at salve Hans lig med vellugtende salver – men da de kom ud til graven, mødte de den levende, opstandne Jesus Kristus. Læs selv den smukke beretning om deres møde med Jesus. Det står i Markus 16, 1-9.

Kvinderne gik hen og fortalte disciplene, at Jesus var opstanden – men de var vantro. Så, mens de sad og spiste, kom Jesus og viste sig for dem – og bebrejdede dem deres vantro.
Trods deres vantro, kaldte Jesus dem alligevel til at gå ud med *evangeliet* til hele verden. Vi vil gengive hele Jesu udsendelsestale fra Markusevangeliet her, da det er et vigtigt budskab også til os, som tror på Jesus som vor opstandne Frelser og Herre. Han giver os det samme kald og de samme stærke løfter i dag:

Og han sagde til dem: "Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen. ***Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som er vantro, skal blive fordømt.*** *Og disse tegn skal følge dem, der tror: i mit navn skal de uddrive onde ånder; de skal tale med nye tunger, de skal tage på slanger, og hvis de drikker dødbringende gift, skal det ikke skade dem; på syge skal de lægge hænder, og de skal blive raske.* Mark. 16, 15-18

Så blev Herren efter at have talt med dem optaget til Himmelen og satte sig ved Guds højre hånd. Men de gik ud og prædikede alle vegne. Og Herren virkede med og stadfæstede ordet ved de tegn,

som fulgte med. Alt, hvad der var befalet dem, fortalte de i korthed til Peter og hans fæller. ***Derefter udsendte Jesus selv gennem dem, fra østen og indtil vesten, den hellige og uforgængelige prædiken om den evige frelse.*** Mark. 16, 19–21

Her ser vi, at Jesus selv befaler, at disciplene skulle **forkynde evangeliet for al skabningen; og dem, der kom til tro, skulle døbes og blive frelst.**

Dette blev stadfæstet, efter at Jesus ikke længere var synligt til stede blandt disciplene.

Kapitel 7

Løftet om Helligånden

Da Jesus holdt måltid sammen med sine disciple lige inden sin himmelfart, bød Han dem, at de ikke måtte vige fra Jerusalem. De skulle vente på det, som Faderen havde lovet dem, og som Han selv havde talt til dem om. Han sagde til dem under måltidet:

Thi Johannes døbte med vand; men I skal om ikke mange dage døbes med Helligånden. Ap. G. 1, 5

Jesus sluttede sin samtale med sine disciple med de fantastiske ord:
"Men når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft; og I skal være mine vidner både i Jerusalem og hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende". *Og da han havde sagt dette, løftedes han op, medens de så derpå, og en sky tog ham bort fra deres øjne.* Ap.G. 1, 8-9

Den største dåbsgave!
Jesus gav sine disciple dette løfte, og vi føler, at det var den største dåbsgave, Guds Søn lovede dem og os, som lever kristenlivet nu.
Når vi tror på Jesus som vores Frelser og Forløser, oplever vi en total livsforvandling, som ikke kan forklares. Men når hverdagen senere begynder, og vi skal praktisere vores tro, er vi nødt til at følge Jesu befalinger, som er givet os i Ordet om, at vi skal bede og forvente, at Jesus vil døbe os med Helligånden. Han har lovet at give os sin hellige Ånd og kraft til at leve og praktisere vor tro på Ham og være vidner om Ham for alle mennesker.

Da Helligånden kom – som Jesus havde lovet
Læs videre i kapitel 1 i Apostlenes Gerninger, og du vil høre om Jesu himmelfart og om Hans genkomst. I kapitel 2 læser du om den vidunderlige, uforklarlige, forvandlende Pinsedag, da Helligånden kom fra Himlen ned over alle dem, der var forsamlede. Ingen forstod rigtig, hvad det var, der skete.

Men da stod apostlen Peter frem sammen med de elleve andre disciple og holdt en stærk, trosstyrkende prædiken, som satte en guddommelig vækkelse i gang. Vi vil ikke gengive alt dette her, men vi vil gerne understrege, at omkring tre tusinde kom til tro på Jesus den dag – og den nytestamentlige menighed begyndte deres virke og bredte sig i hast. Mange af dem, der lyttede til Peter, fik et stik i deres hjerte, og de spurgte Peter og de øvrige apostle: *"Brødre! Hvad skal vi gøre?"*

Da forklarede Peter dem hele det grundlag, Jesus havde givet dem om, hvad de skulle tro og gøre.

Peter sagde til dem: "Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave. Thi jer gælder forjættelsen, jer og jeres børn, og alle dem, som er langt borte, så mange som Herren vor Gud vil kalde". Ap.G. 2, 38-39

Der var mange, der tog imod Peters ord og handlede derefter:

De, som nu tog imod hans ord, ***blev døbt.*** Vers 41

Disse løfter, som blev givet Pinsedag, er der nogle i vor tid, der tolker således, at det, der skete ved Peters tale, kun var for dem, der var forsamlede og bad i Jerusalem dengang. Men Peter siger klart og tydeligt:

Thi jer gælder forjættelsen, jer og jeres børn og alle dem, som er langt borte, så mange som Herren vor Gud vil kalde. Ap.G. 2, 39

Alle Jesu Kristi efterfølgere er inkluderet i denne skare af troende. Vi har selv oplevet denne livsforvandlende fylde af Helligånden og kan vidne om, at den er drivkraften, styrken og alt andet, vi har brug for i tjenesten for Gud. Al ære til Jesus! Johannes Døber forkyndte igen og igen, at det er Jesus, der døber med Helligånden. Ingen mennesker kan gøre det. Kun Jesus Kristus, som elsker os så højt, at Han har givet sit liv for os!

Vi vil ikke her skrive så meget om Helligånden. Han har fortjent at blive kendt og elsket af alle troende. Derfor har vi skrevet en bog, "Ildsøjlen", som fortæller noget af det, vi har i vore hjerter om Helligånden. Du kan læse og downloade alle vore bøger på vores hjemmeside Palma-mission.dk

Kapitel 8

Hvad siger Bibelen om tro og dåb efter Jesu himmelfart?

Apostlene fortsatte i samme spor, som Jesus havde vist dem!
Peter gav på Pinsedagen folket den befaling videre, som Jesus havde givet sine disciple – og:
De, der nu tog imod hans ord, blev døbt; og på den dag blev der føjet omtrent tre tusinde sjæle til.
Og de holdt fast ved apostlenes lære og ved fællesskabet, ved brødsbrydelsen og bønnerne. Ap.G. 2, 41-42

Evangelisten Filip
Da der senere udbrød forfølgelse, rejste evangelisten Filip til byen Samaria og prædikede Kristus for dem.

Men nu, da de troede Filip, som forkyndte evangeliet om Guds rige og om Jesu Kristi navn, lod de sig døbe, både mænd og kvinder.
Ja, troldmanden Simon kom også til troen, og efter at han var blevet døbt, holdt han sig stadig til Filip; og da han så tegn og store undergerninger ske, var han ude af sig selv af forbavselse. Ap.G. 8, 12-13

Men en Herrens engel talte til Filip og sagde: "Stå op og gå ned mod syd til den vej, som fører ned fra Jerusalem til Gaza, den er øde". Ap.G. 8, 26

Filip så dér en hofmand, som var en mægtig mand. Han havde været i Jerusalem for at tilbede. Han var nu på hjemvejen og sad i sin vogn og læste i profeten Esajas' Bog kapitel 53. Filip blev af

Helligånden ledet hen til vognen og hørte hofmanden læse. Han spurgte ham, om han forstod det, han læste. Det gjorde han ikke, men han bad Filip sætte sig hos sig og forklare det, han læste. Filip vidnede ud fra dette skriftsted for ham om Jesus, og hofmanden tog imod Ordet i tro.

Og som de nu kørte frem ad vejen, kom de til et sted, hvor der var vand; hofmanden siger da: "Se, her er vand, hvad er der da til hinder for, at jeg kan blive døbt?" Ap.G. 8, 36

Filip gav ham en fantastisk god vejledning, som vi også kan følge og give videre i dag:

Filip sagde: "Tror du af hele dit hjerte, så kan det ske". Han svarede og sagde: "Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn".
Og han lod vognen holde, og de steg begge ned i vandet, både Filip og hofmanden; og han døbte ham. Men da de steg op af vandet, bortrykkede Herrens Ånd Filip, og hofmanden så ham ikke mere, thi han drog sin vej med glæde. Ap.G. 8, 37-39

Det var altså en betingelse for, at hofmanden kunne blive døbt, at han troede på Jesus Kristus som Guds Søn.
De steg begge ned i vandet! I Oldkirken døbte man ved fuld neddykkelse, fordi det var en symbolsk handling, som vi senere skal studere.
Det er mennesker og kirkesamfund, der senere har ændret på den dåbspraksis, så vi lidt efter lidt tror, at man skal døbes som baby – og at det kan foregå med et par håndfulde vand.

Saulus og Ananias
Vi læser senere om Saulus' omvendelse og om hans møde med Jesus på Damaskusvejen.

Læs hele denne vidunderlige historie og om, hvordan Saulus på forunderlig måde blev ledet sammen med den Guds tjener, Ananias. Denne vidnede for ham og bad for ham, så han kunne få sit syn igen og blive fyldt af Helligånden.

Og straks faldt der ligesom skæl fra hans øjne, og han fik sit syn igen, og han stod op og blev døbt. Ap.G. 9, 18

Apostlen Peter

Vi læser beretningen om apostlen Peter, der bliver ledet til at tale evangeliet i den hedenske høvedsmand Kornelius' hus – og alle dem, der lyttede blev, endnu mens Peter talte, fyldt med Helligånden og priste Gud i nye tunger. Det var første gang, hedninger var blevet fyldt med Helligånden til stor forundring for de troende jøder.

Da tog Peter til orde: "Skulle nogen kunne hindre disse i at blive døbt med vand, da de jo dog har fået Helligånden lige såvel som vi? Og han befalede, at de skulle døbes i Jesu Kristi navn. Derefter bad de ham om at blive der nogle dage". Ap.G. 10, 47-48

Vi læser videre om, hvordan den gudfrygtige kvinde, Lydia, hører evangeliet for første gang og kom til tro på Jesus.

Og da hun og hendes husstand var blevet døbt, indbød hun os og sagde: "Dersom I agter mig for at være Herren tro, så kom hjem i mit hus og bliv der!" Sådan nødte hun os. Ap.G. 16, 15

Paulus og Silas

Da Paulus og Silas blev forfulgt og kastet i fængsel i Filippi, kom Herrens kraft og løste dem ud af fængslet, mens de sang lovsange. Fangevogteren blev forfærdet og spurgte dem:

"Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?"
De svarede: "Tro på Herren Jesus, så skal du blive frelst, du og dit hus." Og de talte Herrens ord til ham samt til alle dem, som var i hans hus. Og i den selvsamme nattetime tog han dem med sig og vaskede deres sår; og han selv og alle hans blev straks døbt. Ap.G. 16, 30-33

Paulus i Korint

Men synagogeforstanderen Krispus kom til tro på Herren tillige med hele sit hus; og mange andre af korinterne, som hørte ordet, troede og lod sig døbe. Ap.G. 18, 8

Apostlene forkyndte Evangeliet overalt, hvor de kom frem, og Ordet blev kendt ud over alle grænser. Alle, der kom til tro på Jesus Kristus, blev døbt og gik videre med Evangeliet.

Kapitel 9

Er dåben så vigtig, efter at mennesker er kommet til tro på Jesus som deres Frelser?

Apostlen Paulus svarer på dette spørgsmål med en grundig undervisning på en meget god og overbevisende måde. Denne undervisning har hjulpet os personligt til at forstå det velsignede liv, Gud har beredt for alle os, som er kommet til tro på Jesus Kristus og ønsker at komme videre på troens vej.

Det er vigtigt for os at huske, at livet med Kristus er en vandring i tro!
Vi bliver født på ny ved at tro på Jesus som vor Frelser og Guds enbårne Søn, som døde og opstod fra de døde. Se Johs. 1, 12; Johs. 3, 16-21; Rom. 5, 8-10.

Når vi lader os døbe til Kristus, gør vi det i tro på, at vi er ét med Ham ved Hans død på korset, hvor Han var det Guds Lam, som bar hele verdens synd. Sammen med Ham hang hele vort syndige liv på korset, og hele vort gamle liv døde sammen med Kristus, da Han sagde: *"Det er fuldbragt!"* Vi identificerer os med Kristus gennem Hans død og begravelse.
Eller ved I ikke, at alle vi, som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død? Rom. 6, 3

Et dødt menneske skal begraves, og Jesus blev begravet, efter Han blev taget ned af korset.
På samme måde må vi, som er blevet ét med Ham i Hans død, også begraves med Ham. Det sker, når vi i tro lader os døbe ved fuld neddykkelse, da det er et symbol på, at vi ønsker at forkynde

for alle – både i den synlige og usynlige verden – at vi begraver hele vort gamle liv med Kristus, så det ikke mere skal være os, der lever, men Kristus, der lever i os!
Thi alle I, som blev døbt til Kristus, har iført jer Kristus. Gal. 3, 27

I tro står vi op af vandet og ønsker at leve et helt nyt liv med Kristus. Vil det så sige, at vi lige pludselig er blevet syndfri? Eller kan vi nu bare slappe af og leve, som vi gjorde før? Gud er jo nådig og barmhjertig, og vi er jo kun mennesker.
Her har vi brug for den undervisning, Paulus giver os:

Hvad skal vi da sige? Skal vi blive i synden, for at nåden kan blive større? Nej, langtfra! vi, som jo er døde fra synden, hvordan kan vi stadig leve i den? Eller ved I ikke, at alle vi, som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død?
Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv.
Thi er vi sammenvoksede med ham ved en død, der ligner hans, skal vi også være det ved en opstandelse, der ligner hans. Vi ved jo, at vort gamle menneske er blevet korsfæstet med ham, for at det syndige legeme skulle miste sin magt, så vi ikke mere skulle trælle for synden. Rom. 6, 1-6

Denne sætning hører vi nogle gange: "Vi synder dagligt meget og trænger til idel straf!" Dén sætning kan ikke bruges mere! Vi får kraft til at sige nej til synden. Skulle vi komme galt af sted og synde på et eller andet punkt, vil Guds Ånd overbevise om synd og lede os til omvendelse og renselse – hvis vi ønsker det! Vi kommer ind i Guds skole, hvor Han taler til os ved sin Ånd – om synd, om dom og om retfærdighed. Hvis vi ønsker at leve et rent liv, vil Guds Ånd til enhver tid hjælpe os og vejlede os!

Læg mærke til, at der står, at vi bliver *"døbt til Kristus"*. Hvis vi bliver døbt til en kirke eller en anden organisation, kan vi meget let falde fra troen – og hele vort åndelige liv leves på et forkert grundlag! Det er godt at komme i et kristent fællesskab og stå sammen i troen med mange andre kristne. Men vi er *"døbt til Kristus"*, fordi det holder helt ind i evigheden. Se Rom. 6, 3. Vi må som enkeltpersoner, ligesom brudejomfruerne i Matt. 25, sørge for at have olie på vore lamper og kander og altid være rede, når Brudgommen, Jesus, kalder os hjem.

Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv. Rom. 6, 4

Idet I blev begravet med ham i dåben, og i den blev I også sammen med ham opvakt ved troen på Guds virkekraft, da han opvakte ham fra de døde. Kol. 2, 12

Der står, at vi sammen med Ham er opvakt ved troen på Guds virkekraft, da Han opvakte Jesus fra de døde. Guds virkekraft er Helligånden, og Ordet har lovet os, at når vi tror på Jesus som vor Frelser og lader os døbe hver især i Jesu Kristi navn til vores synders forladelse, så skal vi få Helligånden som gave. Se Ap.G. 2, 28.

Ved Guds vældige virkekraft kommer vi til at leve opstandelseslivet sammen med Jesus, vores trofaste Herre og Frelser.

Hele denne undervisning er til voksne mænd og kvinder.
Vi skal undervise vore børn om den, når de vokser op, så også de kan være med, når Jesus kommer for at hente sin brud!

Kapitel 10

Vore personlige vidnesbyrd

Anne-Lise fortæller:

Mine forældre var begge alvorligt troende mennesker, der var vokset op i kristne, indremissionske hjem i Sønderjylland og ønskede at følge Jesus og tjene Ham.
Jeg havde fire søskende: tre brødre og en søster. Jeg var "rosinen i pølseenden", som man kalder det, så jeg voksede op lidt alene, da min søster var seks år ældre end jeg – og mine brødre var noget ældre. Så det, jeg husker bedst om dem, var, at de arbejdede på landet – som de fleste unge mænd skulle på den tid.

Da jeg blev født, var mine forældre fattige og kæmpede for at få mad på bordet og tøj på kroppen til børneflokken. Vi boede i Brændstrup i Sønderjylland, hvor mine forældre arbejdede på en gård. De var ofte oppe klokken fire om morgenen, fordi min mor skulle malke 18 køer, og far skulle fodre dyrene; så de sled hårdt i det begge to. Vi boede hele familien i to små rum på gården, så der var ikke meget plads.
Min mor havde aborteret to gange, efter at min søster var født – og hun følte sig meget svag, da jeg så pludselig meldte min "ankomst".

Jeg blev født den 29. januar 1936 i Brændstrup, Rødding sogn, og mine forældre var glade på trods af alle problemer og svagheder. Min far fortalte mig, da jeg blev tretten år, at de ikke vidste, hvordan de skulle klare at have mig, og at det var svært for min mor, som jo helst skulle passe sit arbejde, hus og børn m.m. Men da sagde min far:

"Ved du hvad, Lillemor? Vi lægger vores lille pige i Guds hænder og lader Ham bevare hende og bruge hende, som Han vil. Hun skal være Hans ejendom. Så skal vi ikke længere bekymre os!"
Det var en højtidsstund for dem, da de sammen bar mig frem for Gud.
Denne handling har jeg kunnet mærke hele mit liv, og jeg har aldrig kunnet løbe fra Guds nærvær. Selvom jeg ofte har været på afveje og prøvet at være som alle andre venner, klassekammerater og arbejdskammerater, er jeg hver gang blevet stoppet, når jeg var borte fra Guds vilje. Jeg følte altid – og har det stadig, som om der ligger en usynlig hånd på min skulder, og Helligåndens stemme lyder inde i mit indre: "Du er min!"

Vi blev fynboer!
Efter at jeg var født, begyndte min far at føle sig rastløs. Han trivedes ikke i sit arbejde og fik en stærk lyst til at bryde op og begynde et nyt liv et helt andet sted for hele familien.

En dag gav min far hele familien et chok, da han sagde: "Jeg tager min cykel nu og kører over Lillebæltsbroen og finder noget andet arbejde!" Min mor har altid fulgt min far, når han søgte nyt arbejde – og jeg tror, hun kunne mærke, at det var Guds vilje, at min far ville til Fyn. Den meget nye Lillebæltsbro var som "verdens ende" for mine mostre, onkler og andre familiemedlemmer, så min moster sagde til min mor: "Hvor er det godt, vore forældre ikke skal opleve denne sorg!"

Men min far kørte – og da han kom over broen til Fyn, søgte han arbejde på den første store gård, han så; og det var Hindsgavl Slot, som drev et stort landbrug. Han vidste, at han forstod sig på landbrug, så det kunne han gå i gang med samme dag. Han fik stillet et lille hus til rådighed for vores familie – og det var luksusforhold, følte han! Den eneste gene var, at mine søskende

skulle gå til fods mange kilometer hver dag ind til skolen i Middelfart by; men det måtte de nok kunne klare, tænkte han.
Senere hentede han hele sin lille familie, så vi blev fynboer; og det var vi de næste mange år – ja, lige til mine forældre døde.

Efter et år på Hindsgavl fik min far arbejde inde i byen. Det blev meget lettere for mine store søskende, da vi nu blev tilbudt en lille tre-værelsers lejlighed i en stor boligblok med 48 lejligheder. Den kostede 35 kroner om måneden, og det var mange penge dengang!
Da vi havde boet et år i den lejlighed, kom viceværten en dag og fortalte, at der var en stor fem-værelsers lejlighed til leje i samme bygning, og han syntes, vi skulle bo dér, når vi var så mange. Men huslejen var 45 kroner om måneden! Jeg var kun godt to år dengang, men jeg husker, at der blev bedt til Gud og snakket meget om, hvorvidt vi kunne klare den store husleje. Men mine forældre slog til. "Gud vil sørge for os", sagde de begge med stor tro i deres stemmer.
Det er den første gang, jeg husker, hvor stor tro til Gud mine forældre havde. De flyttede op på 2. sal til den store, dejlige lejlighed, hvor der var rigeligt plads til os alle. De klarede udgifterne med Guds hjælp og havde en klippefast tro på, at Han ville hjælpe hver dag. Vi blev boende dér i rigtig mange år, lige til begge mine forældre var gået hjem til Herren.

Der blev holdt mange stuemøder i de store stuer. Venner samledes her fra mange forskellige kirkesamfund, så det blev helt naturligt for os børn, at der var enhed blandt alle, der troede på Jesus Kristus som deres frelser – uanset hvilken kirke man tilhørte. Hver gang mine forældre havde behov for mad og andre ting, blev der bedt, og Gud svarede på mine forældres bønner, så de aldrig manglede noget, selvom vi havde mange gæster. Gud

var vores forsørger. Det blev senere stadfæstet gang på gang, og jeg lærte af dem, at Gud er trofast, når vi følger Ham.

I de år, der fulgte, lærte jeg at satse 100 % på Jesus og være lydig over for Ham. Selvom jeg kun var et barn – og ikke et af de sødeste børn – var jeg ikke i tvivl om, at jeg altid gerne ville gøre det rigtige.

Min far kunne være meget streng som opdrager, så vi skulle lystre hans ordrer; men han havde et meget blødt hjerte over for tiggere og andre stakler, som andre mennesker ville gå i en stor bue udenom. Det rygtedes blandt tiggerne i byen, så de ringede ofte på døren og bad om mad og andet. De vidste, at min far ikke ville give dem penge – men mad skulle de have, og deres hår skulle klippes gratis, når det blev for langt! Vi lærte at få kærlighed til alle mennesker og hjælpe, hvor vi kunne.

Mors bønner blev besvaret

Min far læste for os hver dag fra en andagtsbog og bad for os alle. Han var så trofast og pligtopfyldende; men han var nødt til at være meget hjemmefra – og arbejde, hvor der var noget arbejde at få.

Jeg glemmer aldrig synet af min kære mor, når hun lå på sine knæ inde i soveværelset og bad til Gud. Hun havde et tæt forhold til Jesus og havde stor nød på sit hjerte for, at alle vi børn måtte blive født på ny – og være med på den store dag, når vi skal samles hjemme i Himlen. Mine store søskende var ikke troende – og jeg, som var en efternøler, forstod ikke rigtig, hvor vigtigt det var at blive født på ny.

Efter at min mor gennem mange år havde grædt og bedt i sine bønnestunder om, at vi alle måtte blive frelst, fik hun en dag en kærlig hilsen fra Gud ved Helligånden. Hun hørte ganske tydeligt en stemme i sit hjerte sige: "Du skal ikke sørge mere! I løbet af to

år vil jeg frelse alle dine børn, og det bliver gennem Frelsens Hær!" Min mor blev jublende glad, selvom hun ikke kunne se, hvordan det skulle ske.
Jeg har fortalt om dette i bogen "Mirakler i mit liv", så jeg vil kun gøre det kort her.
Mine tre brødre blev kort tid efter på mirakuløs måde født på ny ved møder i Frelsens Hær. Det var vidunderligt at være vidne til. Min søster og jeg cyklede til møder i Frelsens Hær i Fredericia – og en aften, hvor der blev talt meget stærkt om at give sit hjerte til Jesus, gik min søster frem til forbøn ved bodsbænken, som Frelsens Hær som oftest har foran talerstolen i deres lokaler. Dér bøjede hun sine knæ og tog imod Jesus som sin Frelser. Jeg sad længe nede i salen og kæmpede med mig selv. Jeg havde i lang tid prøvet at opføre mig rigtig eksemplarisk og gøre alting rigtigt, men hver gang mislykkedes det. Jeg havde en forestilling om, at jeg skulle være god nok, før jeg kunne blive født på ny, men jeg kunne ikke gennemføre at være god hver dag. Så jeg sad der på bænken og tænkte, at Jesus nok var den eneste, der kunne hjælpe mig. Jeg var tolv år dengang og havde en del dårlige kammerater i skolen, og det var svært ikke at følge dem, når de var på gale veje. Jeg tog beslutningen om at overgive mit liv til Gud! Jeg rejste mig og gik frem til forbøn og overgav mig af hele mit hjerte til Jesus. Jeg besluttede, at jeg ville have Ham som Herre i mit liv.

Da vi kom hjem fra det møde og fortalte mine forældre om vores beslutning, spurgte min mor mig: "Er det nu alvor for dig, Anne-Lise? Mener du det af hele dit hjerte?" Jeg svarede: "Ja mor, jeg tror på Jesus af hele mit hjerte og vil følge Ham!"
Der var stor glæde i vores hjem, da vi alle fem havde overgivet os til Jesus.

Kaldet

Jeg fik mit eget værelse i den store lejlighed, da jeg var fyldt tretten år. Det nød jeg meget! Jeg begyndte at læse meget i Bibelen, som jeg havde fået af min søndagsskolelærerinde, da jeg var tolv år; men jeg forstod ikke rigtig det, jeg læste.
Men nu, da jeg kunne sidde i mit eget værelse i fred og ro, begyndte jeg at læse i Guds Ord. En aften, da jeg sad og læste, sagde jeg til Gud: "Kære Gud, jeg forstår ikke ret meget af det, jeg læser. Vil du give mig et Ord, som er helt specielt til mig, og som jeg forstår?"
Jeg havde fået en æske med "mannakorn" af en veninde. Det er små bibelord, der er klippet ud, så man kan tage et Ord ad gangen og slå det op i Bibelen. Jeg tog et Ord efter at have bedt, og dette Ord var fra Esajas' Bog 42, 6-7, hvor der står:

Jeg, Herren, har kaldet dig i retfærd og grebet dig fast om hånd; jeg vogter dig, og jeg gør dig til folkepagt, til hedningelys for at åbne de blinde øjne og føre de fangne fra fængslet, fra fangehullet mørkets gæster.

Jeg blev helt chokeret og sagde til Gud: "Jamen kære Gud, det Ord kan ikke være til mig. Jeg er jo kun tretten år og kan slet ikke forstå, hvad det er, du mener. Det Ord må være til nogen andre!"
Der var to af mine farbrødre, der var missionærer i Afrika, så jeg tænkte: Det Ord passer på dem!
Så jeg bad Gud om et andet Ord, der passede på mig. Da fik jeg Ordet fra Apostlenes Gerninger 26, 16-18, som siger:

Men rejs dig og stå på dine ben; thi netop derfor har jeg vist mig for dig, for at udkåre dig til tjener og vidne, både om, hvordan du nu har set mig, og om, hvordan jeg siden vil vise mig for dig. Jeg vil udfri dig fra dit eget folk og fra hedningerne; til dem udsender jeg

dig for at åbne deres øjne, så de må omvende sig fra mørke til lys, fra Satans magt til Gud, for at de kan få syndernes forladelse og arvelod sammen med dem, som er helligede ved troen på mig.

Da jeg læste dette Ord, begyndte jeg at ryste over hele kroppen og græde, og jeg tænkte igen: "Det kan ikke være mig, der skal ud til hedningerne og tale Guds Ord!"
Så jeg sagde til Gud: "Kære Gud! Vil du give mig et tredje Ord, så jeg ved, hvad jeg skal gøre!"
Da fik jeg Ordet fra Apostlenes Gerninger 28, 28:

Så skal I da vide, at denne Guds frelse er sendt til hedningerne; de skal også høre om den.

Nu forstod jeg, at der måtte være noget specielt til mig i alle disse Ord – så da jeg havde tørret mine øjne, gik jeg ind i stuen til min far og fortalte ham om det, jeg havde oplevet.
Da begyndte min far at græde! Det havde jeg aldrig set før, så jeg var helt forvirret. Men min far så på mig og sagde: "Jeg tror, det er til dig, Anne-Lise, for nu skal du høre, hvad mor og jeg gjorde, da du blev født". Og så fortalte min far mig om, hvordan jeg var blevet overgivet til Gud, og at mine forældre havde sagt til Ham, at Han måtte eje mig og bruge mig, som Han ville.
Efter denne oplevelse begyndte jeg at læse flittigt i min Bibel, og jeg bad til Gud af hele mit hjerte hver dag – og jeg mærkede, at jeg fik et meget tæt forhold til Ham. Jeg lovede Ham, at jeg altid ville gøre nøjagtig det, Han bad mig om – uanset, hvad mennesker ville sige.

Jeg er gennem alle de efterfølgende år blevet mindet specielt om Ordet fra Es. 42, 6 om, at Han har grebet mig fast om hånd, og at Han sagde: *"Jeg vogter dig, og jeg gør dig ... til hedningelys".*

Der er kun én gang, hvor jeg har været i tvivl om, om vi var på rette vej. Det var, da vi som familie var på den store damper, "Lloyd Triestino" på vej til Tanzania for at være missionærer. Vore børn havde høj feber efter alle de vaccinationer, vi skulle igennem, og vi havde næsten ingen penge – og breve, som var sendt til os fra Ulla og Alfred Jensen, som vi skulle ud for at hjælpe, var gået tabt. Da Peter var gået op på dækket med vore to drenge for at få lidt luft, sad jeg i vores kahyt og var helt fortvivlet. Jeg tænkte: "Er det nu helt forkert at gøre det, vi nu er i gang med? Det hele ser håbløst ud og ender i kaos. Kære Gud, hvad skal vi gøre? Er vi på rette vej?"
Da talte Jesus til mig ved Helligånden direkte ind i mit hjerte, så jeg ikke var i tvivl om, at det var Hans røst: *"Ligesom Faderen har udsendt mig, således sender jeg også jer!"* Johs. 20, 21.
Jeg blev fyldt med stor glæde i det øjeblik!
Det Ord har gjort, at jeg har følt mig helt tryg og sikker overalt i verden, hvor Peter og jeg har arbejdet. Jeg vidste, at Jesus var med os alle dage!

Konfirmationen
Men nu tilbage til min barndom og ungdom!
Da jeg blev fjorten år i januar 1950, skulle jeg konfirmeres. Jeg må være helt ærlig og sige, at denne dag for mig var en festdag. Alle mine skolekammerater skulle konfirmeres, og der skulle holdes fest i hjemmene rundt omkring blandt alle dem, der var på alder med mig. Jeg kan tydeligt huske festen, alle venner og familie, de fine gaver og sangene, der blev skrevet om mig af nogle af gæsterne, der var med for at fejre mig – men det var ikke nogen speciel åndelig oplevelse for mig.
Efter festen kom jeg til at tænke meget over, hvad konfirmationen egentlig var. Min mor fortalte mig, at jeg på den dag skulle bekræfte det, der skete ved min barnedåb!

Jeg gik ind på mit værelse og begyndte at læse alt, hvad jeg kunne finde om dåben, da jeg selvsagt ikke kunne huske noget fra min barnedåb.

Jeg havde en god veninde, Ruth, som var medlem af Baptistkirken i Middelfart. Da vi talte om dåben, fortalte hun mig, at hun var blevet døbt, da hun var kommet til personlig tro på Jesus som sin Frelser. Det spekulerede jeg meget over.
Det blev til endnu mere læsning i Det Nye Testamente, og dér fik jeg bekræftet, at det var, når mennesker hørte Evangeliet om Jesus og tog imod det og troede på Jesus som deres Frelser, at de blev døbt. Jeg bad meget til Gud i den tid om at vise mig, hvad dåben egentlig betød.
Da jeg kom til Romerbrevet det sjette kapitel, blev det hele ganske tydeligt for mig. Jeg vil kalde det en "åbenbaring". Det stod lysende klart for mig, at det ikke var mig, der havde sagt ja til alle præstens spørgsmål ved min barnedåb. Det var mine forældre og faddere, der svarede for mig! Derfor havde konfirmationen heller ikke nogen særlig mening for mig.
Jeg kunne se i Bibelen, at troen på Jesus Kristus og dåben hørte sammen!
Jeg bøjede mine knæ og sagde til Jesus: "Jeg har lovet at følge dig og gøre alt, hvad du siger til mig. Nu ser jeg klart, at det skal være mig og ingen andre, der siger ja på mine vegne til at følge dig. Jeg vil selv sige et fuldt og helt ja til dig. Derfor vil jeg døbes på samme måde, som de troende blev døbt på Bibelens tid!"

Da jeg blev alene med mine forældre samme aften, sagde jeg til dem: "Jeg har besluttet, at jeg vil døbes på samme måde, som Bibelens kristne blev døbt, og jeg ønsker selv at sige et fuldt og helt ja til Jesus og alt, hvad Han viser mig!"

Der blev helt stille i stuen, og så begyndte min mor at græde noget så hjerteskærende. "Så træder du på din dåbsnåde!" sagde hun. "Så lader du dig gendøbe. Det er forfærdeligt! Du forkaster det, vi har gjort for dig, da vi i stor alvor bar dig frem til dåben!" Min søster var kommet ind i stuen og havde hørt det meste af vores samtale, og hun begyndte også at græde.
Jeg ville meget nødig gøre min elskede mor ked af det, men jeg var nødt til at gøre det, jeg følte var rigtigt, så jeg var ubøjelig.

Der gik nogle minutter, så brød min far stilheden. Han sagde: "Ved ud hvad, Lillemor? Det, Anne-Lise gør nu, har Guds Ånd talt til mig om i ti år, så jeg går sammen med hende og bliver døbt!"

Der fulgte en tid med mange tårer og samtaler, men jeg var ikke et øjeblik i tvivl om, at det var det rigtige for mig at blive døbt nu, efter at jeg som 12-årig havde sagt ja til Jesus og lovet Ham at følge Ham i alt, hvad Han viste mig. Jeg havde fået et klart kald fra Gud til at vidne om Jesus for hedningerne, og derfor vidste jeg, at jeg måtte være lydig og oprigtig i alt, hvad Guds Ånd viste mig. Jeg var nødt til som Guds udsending til hedningefolkene at sige det, jeg mente var sandheden om frelsen ved tro på Jesus – og dåben, som fulgte efter.

Vi havde mange stuemøder i vort hjem, og vi havde besøg af flere prædikanter, som kom fra forskellige frikirker i Danmark. Blandt dem var der især én, som jeg elskede at lytte til. Han hed Børge Wellejus. Jeg forstod alt, hvad han talte om fra Guds Ord. Min far og jeg talte med ham om dåben, og han lovede, at han gerne ville døbe os i Baptistkirken i Odense, hvor vi kunne låne kirken.

Det blev en meget stor dag for os, som jeg aldrig vil glemme. Jeg følte det, der står i 1. Pet. 3, 21, at det var en god samvittighedspagt med Gud, jeg indgik – og jeg fik en usigelig fred og glæde i

det, jeg havde gjort. Jeg læste også om "gendåb" i Bibelen, bl.a. i Apostlenes Gerninger 19, 4-7, hvor nogle, der var døbt med Johannes' dåb, blev døbt igen, da apostlene underviste dem om at blive døbt i Jesu navn. Jeg forstod, at det ikke var en stor synd at blive "gendøbt". Jeg faldt helt til ro i min tro og tillid til Gud – og mine stunder i mit lønkammer resulterede i, at jeg mere og mere længtes efter at tjene Jesus og gøre Hans vilje.

Der gik ca. to år, fra min far og jeg blev døbt, til Guds Ånd ved et møde i vores hjem pludselig åbenbarede for både min mor og min søster, at det var det rigtige også for dem at blive døbt med troendes dåb og selv bekræfte over for Gud, at de ville døbes med samme dåb, som de troende blev i Bibelen.

Hele vores familie blev forvandlet, og vi oplevede senere Guds store gaver til os – gaver, som er lovet os i *Ordet*. Den allerstørste gave gav apostlen Peter løfte om til alle dem, der lyttede til hans tale på Pinsedagen i Jerusalem:

Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave!
Thi jer gælder forjættelsen, jer og jeres børn og alle dem, som er langt borte, så mange som Herren vor Gud vil kalde. Ap.G. 2, 38-39.
Dette velsignede løfte gælder også os i dag. Halleluja!

Peter fortæller:

Jeg er født som tvilling den 19. marts 1932 og er vokset op i Sønder Hygum i Rødding sogn. Min tvillingebror hed Karl.
Jeg er vokset op i et kristent hjem, hvor der var tryghed og et fantastisk fællesskab. Begge mine forældre tilhørte Indre Mission. De var oprigtigt troende og trofaste kirkegængere. Jeg

var ofte med min far i kirke, så kristendom var en naturlig del af de første år af min barndom. I mange år kendte jeg kun til den kristendom, jeg var vokset op med. Jeg gik med min far, fordi han gerne ville have mig med, men jeg fik ikke meget ud af gudstjenesterne, da jeg kedede mig og tænkte på helt andre ting end det, der foregik i kirken!

Der var i de første år af mit liv megen sygdom i vores hjem. Min tvillingebror, Karl, var den første af os to, der blev født. Han så ud til at være meget stærk, men han døde kort tid efter fødslen. Jeg blev født efter ham og var meget lille og svag. Ingen troede, at jeg skulle overleve, så der blev sendt bud efter præsten, som kom hurtigst muligt, så jeg kunne blive døbt. Man troede, at hvis ikke børn nåede at blive døbt, inden de døde, ville de gå fortabt og ikke komme i Himlen.
Min søster, som blev født før Karl og mig i 1930, døde efter en hård tid med sygdom. Så der var stor sorg i familien, da min tvillingebror, Karl, også døde.

Min far havde i sine yngre dage følt et kald til at tjene Gud, men den megen sygdom og fattigdom gjorde, at han var nødt til at arbejde hårdt. Da jeg blev barnedøbt, bad min far meget til Gud om, at jeg måtte overleve – og han overgav mig til Gud og sagde, at Han måtte bruge mig i sin tjeneste, når han ikke selv kunne fuldføre sit kald. Det er blevet mig fortalt, at jeg blev pakket ned i en lille kasse og lagt ved ovnen, så jeg kunne blive holdt varm.
Selvom jeg var lille og svag, og det hele så håbløst ud, voksede jeg mig hurtigt stor og stærk.
Efter mig blev mine søskende Edith, Bent og Anny født, og i min fars andet ægteskab kom Johannes til verden.

Mine forældre hed Nikoline og Jens Christian Marinus Madsen. Begge mine forældre blev smittet af tuberkulose gennem mine

bedsteforældre, som boede hos os og var meget sammen med hele familien. Smitten bredte sig til mine fastre, så der var stor nød og sorg i mit hjem. Da mine forældre var hårdt angrebet af tuberkulosen, måtte de skiftevis tilbringe tid på sanatoriet. For at jeg skulle undgå smitten, tilbragte jeg det meste af mine første år hos mine tanter og onkler forskellige steder. Jeg havde en god barndom, men jeg husker ikke så meget af, hvad der skete. Først da jeg kom hjem til mine forældre igen og begyndte at gå i skole, husker jeg en del.

Både min bedstefar og far var håndværkere, og de byggede selv et hus, før jeg blev født. Det var meningen, hele familien skulle bo der sammen, men da mine bedsteforældre døde af TB, og mine forældre også blev syge, blev det aldrig til noget. Vi boede derfor selv i huset og lejede første sal ud.

Da min far havde fået opereret det halve af begge sine lunger væk, fik han det lidt bedre og fik gang i et lille "savværk". Han kørte rundt med en sav på en trækvogn og savede brænde med hånden for folk på gårdene rundt i nabolaget. Det lille "savværk" blev senere udvidet med en tømmersav, så der kunne saves bygningstømmer. Jeg kan huske den første motor, en éncylinders petroleumsmotor, vandretliggende. Den var gammel og slidt – og til sidst kunne den ikke standses, når den først var kommet i gang, så den måtte køre, til den standsede af sig selv, når det sidste petroleum var brugt!
Senere blev der købt en dieselmotor. Den var god i flere år og kunne trække flere andre maskiner. Der kom flere maskiner og redskaber til, så vi kunne lave brædder til kasser – og produktionen af frugt- og fiskekasser gik godt.

Men så kom tiden, hvor der skulle indlægges elektricitet. Det blev en helt ny tid, for vi havde indtil da brugt petroleumslamper både

inde og ude – også i hønsehuset. Vi havde mange høns og en stor køkkenhave, og jeg hjalp min far med alt, så godt jeg kunne.

Det hele blev efterhånden til et rigtig savværk, og selvom min far var svag, gik det nogenlunde.
Noget af det, jeg kan huske, var, når der skulle slagtes til jul. Et par uger før jul skulle julegrisen, som vi havde gående hos naboen, slagtes. Det, at mine forældre altid delte kød og andre gode ting med andre naboer og fattige, som ikke havde så meget, lærte mig at være gavmild og altid hjælpe andre, som trængte til hjælp.

Efter Anden Verdenskrig, som vi oplevede, mens jeg var ganske ung, var der meget arbejde for os alle. Krigen havde ødelagt mange ting, som skulle genopbygges. To bomber var i slutningen af krigen faldet ned i vores baghave! To andre bomber blev kastet tæt på vores nabo, så der blev efterladt fire store kratere tæt ved vores hus og grund. Vi var lykkelige over, at flyene ikke lod deres last falde ind over vort hus!

Tuberkulosen ville ikke rigtig slippe sit tag i vores familie, og på samme tid blev det konstateret, at min mor havde kræft. Det var et stort chok for alle, og det blev nogle meget vanskelige år. Efter kort tid døde min mor, så det var ikke let for min far at være alene. Han måtte ansætte folk til at hjælpe med arbejdet på savværket, og økonomien var dårlig. Når jeg tænker tilbage på den tid, forstår jeg, at det var Gud, der hjalp os igennem, så vi klarede det. Min far klagede aldrig, men han var et bønnens menneske. Han havde en stærk tro på, at Gud var med familien og ville føre os igennem de mange prøvelser. Nu kan vi alle i familien se, at det er fars bønner, der er blevet hørt, så vi alle er kommet til tro på Jesus.

Min søster Edith og jeg lærte hurtigt at lave mad og hjælpe til på alle mulige måder. Far forsøgte at få et par husholdersker, men det gik ikke, da de regnede med, at far ville giftes igen, og at de sikkert havde en chance!

Efter en tid kaldte min far mig ind til sig på kontoret og spurgte, hvad jeg ville sige til, hvis han giftede sig igen. Han havde snakket med byens hjemmesygeplejerske, om hun ville gifte sig med ham. Jeg sagde til ham, at jeg syntes godt om det.
Det var en stor afgørelse for Anna, som hun hed, men ved at mærke Guds ledelse og sine forældres forbøn, sagde hun ja til at blive fars nye hustru og vores mor. Det var en stor og krævende opgave, hun fik, men hun gjorde alt i Jesu navn!
Mor Anna bragte håbet og livsmodet tilbage til os alle. Hun havde også en klippefast tro på Gud og blev en stærk støtte for min far, da de kunne bede sammen i medgang og modgang.

Efter et årstid fik vi en lillebror, Johannes, som var en stor gave til os. Han har fra den første dag, han kom til verden, været en velsignelse og glæde for hele familien!

Et helt nyt liv
Min far og Anna havde ofte stuemøder i vort hjem. Som jeg fortalte i vores lille bog "Englebrød" fik vi en dag besøg af en ung mand, Kaj Ahlburg, som vidnede for mig om Jesus og bad med mig til frelse. Jeg fik et helt nyt liv og begyndte at komme sammen med Kaj og andre unge mænd til møder i Kristent Fællesskab i Kolding. Her lærte jeg den kære Guds tjener Christian Ramild og hans kone at kende. De tog sig meget af mig, og de blev som åndelige forældre for mig.

Dåben

Jeg læste meget i Bibelen og gik meget til møder sammen med mine nye venner. Jeg begyndte at stille spørgsmål om kristenlivet, nåden i Kristus og også om dåben, om frelse gennem kirken og gennem gode gerninger. Jeg indså, at det ikke var fællesskabet i kirken eller gode gerninger og mine egne anstrengelser, der frelste mig – men alene troen på Jesus Kristus som min Frelser og Herre. Jeg forstod også helt klart, at det ikke var den dåb, jeg fik som baby, der gjorde, at jeg blev født på ny – og at det ikke kunne passe, at jeg ville være gået fortabt som lille, hvis jeg ikke var blevet barnedøbt. Der står jo i Bibelen, at Jesus siger, at Guds rige hører børnene til:

De bar nogle små børn til ham, for at han skulle røre ved dem; men disciplene truede ad dem. Men da Jesus så det, harmedes han og sagde til dem: "Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til. Sandelig siger jeg eder: den, der ikke tager imod Guds rige ligesom et lille barn, han kommer slet ikke ind i det. Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem. Mark. 10, 13-16

Disciplene spurgte engang Jesus om, hvem der mon er den største i Himmeriget.

Da kaldte Han på et lille barn, stillede det midt iblandt dem og sagde: "Sandelig siger jeg eder: hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget. Den, der altså vil ydmyge sig og blive som dette barn, han er den største i Himmeriget". Matt. 18, 2-4

Der står også, at de bar spæde børn til Jesus, altså babyer, og Jesus sagde, at ingen måtte hindre dem, *"thi Guds rige hører sådanne til".* Luk. 18, 15-16

Der er ingen beviser for i Det Nye Testamente, at børn blev døbt. Alle de steder, jeg har læst om dåben på Jesu og apostlenes tid, skete dåben, efter at mennesker var kommet til personlig tro på Jesus Kristus som deres Frelser. Jeg vil senere komme tilbage til dette.

Efter at jeg var kommet til personlig tro på Jesus, begyndte jeg som sagt at læse meget i Bibelen og komme meget ofte til møderne i Kristent Fællesskab i Kolding, Esbjerg og mange andre steder, og jeg fik mange nye troende venner. Efter kort tid kunne jeg se, at det rigtige for mig ville være at blive døbt på samme måde, som vi læser om de første kristnes dåb.
Dåben kom til at betyde rigtig meget for mig. Jeg forstod pludselig, at min frelse gennem troen på Jesus som min Frelser og Herre betød, at jeg ved Jesu fuldbragte værk på Golgata var død fra al min synd og uretfærdighed og havde korsfæstet mit gamle menneske. Og ligesom Jesus blev begravet efter sin død på korset, måtte jeg også begrave mit gamle menneske ved symbolsk at blive døbt ved fuld neddykkelse i vand – og derefter opstå til et helt nyt liv, ligesom Jesus opstod fra de døde og levede opstandelseslivet. Guds ord om dåben blev lyslevende for mig, som om Gud selv havde sagt dem til mig:

Ved I ikke, at alle vi, som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død? Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv. Thi er vi sammenvoksede med ham ved en død, der ligner hans, skal vi også være det ved en opstandelse, der ligner hans. Vi ved jo, at vort gamle menneske er

blevet korsfæstet med ham, for at det syndige menneske skulle miste sin magt, så vi ikke mere skulle trælle for synden. Thi den, som er død, er retfærdiggjort fra synden. Og er vi døde med Kristus, da tror vi, at vi også skal leve med ham. Rom. 6, 3-8.

Efter at have tænkt og bedt meget til Gud om, hvad jeg skulle, blev det klart for mig, at ingen andre kunne leve kristenlivet for mig, men at jeg i alle ting måtte gøre det, som Guds Ånd viste mig i mit hjerte. Nu kom så det øjeblik, hvor jeg blev klar over dåbens betydning for mig personligt. Jeg havde selv taget beslutningen om at give mit hjerte til Jesus, og jeg måtte også døbes på min egen tro og bekendelse på samme måde, som jeg læste om i Det Nye Testamente, at de første kristne gjorde.

Jeg tog en fast beslutning om, at jeg ville døbes – og det blev jeg i Kristent Fællesskab i Kolding. Det var ikke en lille sag! Det gav en del røre i den lille by, jeg boede i, da jeg var den eneste på hele egnen, der havde taget dette skridt. Jeg var blevet en "outsider", når jeg ville gå imod den almindelige tro på kirken og dens traditioner. Jeg var ikke mere rigtig troende i andre menneskers øjne. Jeg var sekterisk og havde begyndt en ny lære, og mange ville ikke længere hilse på mig. Men jeg kunne se helt tydeligt i Skriften, at jeg skulle *tro først og derefter døbes.*

Det varede ikke længe, før andre fik øjnene op for dåbens betydning, og mor Anna fortalte os, at hun også var blevet døbt på samme måde, da hun var ung. Inden længe blev min far også døbt, så det blev en helt ny tid i vores hjem.

Efter dåben blev ordene fra Mark. 16, 15-20 lyslevende for mig, som om Helligånden selv talte til mig om, at jeg nu skulle gå ud i alverden og forkynde Evangeliet for al skabningen.

Jeg begyndte at gå ud med min harmonika og synge og spille de dejlige kristne sange på de steder, hvor jeg før havde levet et meget verdsligt liv. Nogle steder lyttede folk interesseret, men andre steder blev jeg smidt ud. Det gjorde mig ikke noget. Glæden voksede inden i mig, og jeg fik en meget stærk tro på Guds ledelse og kraft i hverdagen.

Det næste skridt for mig var Helligåndens fylde. Jeg læste Jesu Ord til apostlene, inden Han fór til Himlen:

Men når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft; og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende. Ap.G. 1, 8

I det 2. kapitel prædiker apostlen Peter for hele folket om, hvad der skete Pinsedag, da Helligånden kom:

Da lød der med ét fra Himmelen en susen som af et vældigt åndepust, og den fyldte hele huset, hvor de sad.
Og de blev alle fyldt med Helligånden og begyndte at tale i andre tungemål, efter hvad Ånden gav dem at forkynde. Ap.G. 2, 2-4

Da folket bagefter spurgte: *"Brødre, hvad skal vi gøre?"* svarede Peter dem:

Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave. Thi jer gælder forjættelsen, jer og jeres børn, og alle dem, som er langt borte, så mange som Herren vor Gud vil kalde. Ap.G. 2, 38-39

Da jeg læste det, blev jeg klar over, at disse løfter også var til mig. Jeg ønskede af hele mit hjerte at få mere af Guds Ånd – og jeg behøvede meget mere kraft, så jeg kunne gå ud alle vegne og

fortælle om Jesus og opleve, at Helligånden kan gøre det umulige muligt og forvandle menneskers liv. Jeg var med til alle de møder, jeg kunne komme til, hvor jeg kunne høre evangeliske prædikanter, der talte om alle de bibelske sandheder. Det var altsammen nyt for mig, men jeg ønskede at tage imod alt, hvad der er lovet os i Guds Ord. Der blev bedt for mig, og efter nogen tid blev jeg døbt med Helligånden og talte i nye tunger, som det skete på Pinsedagen i Jerusalem. Jeg fik en meget stor frimodighed og vidnede om Jesus overalt, hvor jeg kom. På min arbejdsplads sagde mine arbejdskammerater: "Peter, hvis du er blevet hellig, så skal vi snart få pillet det af dig!" De bød mig øl og cigaretter hver dag, men jeg hørte en indre stemme sige til mig: "Alt det har du ikke brug for mere!" Jeg fik kraft fra Gud til at være glad og frimodig og vende ryggen til det gamle liv.

Kaldet

Da jeg en søndag var til møde i Kolding, hørte jeg en inder tale om, hvordan han havde stor nød for, at folket i Tibet skulle få Evangeliet om Jesus at høre. Han talte om, hvor vigtigt det var, at vi ikke blot holdt de gode nyheder om frelsen ved tro på Jesus for os selv, men vi måtte ud og fortælle om det til andre folkeslag.

Det rørte mig dybt, og jeg tænkte meget over det, da jeg kom hjem og skulle til at gå i seng på mit værelse. Det var vinter, og vinduerne var helt frosset til af is. Vi fyrede ikke i alle værelser dengang, så jeg ville skynde mig ned under dynen. Men inden jeg gik i seng, følte jeg en stænk længsel efter at bøje mine knæ og bede for alle de mennesker, der ikke havde hørt om Jesus.

Pludselig var det, som om nogen bankede på døren og kaldte på mig. Men der var ingen ved døren, så jeg bøjede mine knæ ved sengen igen. Efter en tid syntes jeg, der blev meget varmt i værelset, og jeg hørte en stemme spørge mig: "Peter, vil du gå og

fortælle om mig, hvor jeg end sender dig?" Jeg blev meget berørt og forstod, at det var Guds stemme, der talte til mig. Jeg skyndte mig at sige: "Ja, Herre, jeg vil gå, hvor du end sender mig og fortælle om dig!"

Da jeg rejste mig fra bønnen, så jeg, at den tykke is på vinduerne i mit værelse var tøet helt op! Jeg kunne mærke, at Guds Ånd var i værelset.
Siden var jeg meget optaget af denne oplevelse, men jeg kunne ikke rigtig fortælle nogen om det. Efter at have hørt om, at tibetanerne ikke havde hørt Evangeliet om Jesus, tænkte jeg, at Gud nok ville have, jeg skulle rejse til Tibet som missionær.
Jeg begyndte at læse om Tibet i bøger, jeg lånte – og ville gerne prøve at lære sproget.
Men efter en tid hørte jeg om revolutionen, hvor Kina kæmpede sig ind og overtog magten i Tibet. Ingen udlændinge kunne komme ind som missionærer dér, så jeg tænkte, at det nok bare var en ønskedrøm, jeg havde haft.

Forelsket
Min ven, Kaj, spurgte mig en dag, om jeg ville med til en fødselsdag i Middelfart sammen med nogle andre unge. Der var ikke så mange unge kristne at komme sammen med dengang, så jeg sagde ja til indbydelsen. Kaj og jeg cyklede til Middelfart og kom ind i et kristent hjem, hvor der allerede var samlet en flok andre unge. Jeg kunne mærke en meget skøn atmosfære i det hjem og følte mig rigtig glad og godt tilpas.

Fødselaren hed Anne-Lise og fyldte 14 år den dag, og med det samme jeg så hende, begyndte mit hjerte at slå hurtigere, og jeg vidste i mit indre, at det var dén pige, jeg en dag skulle giftes med! Det var en meget stor oplevelse for mig, som jeg aldrig glemte senere. Men hun var jo ikke så gammel, og jeg selv var

kun 18 år, så jeg måtte vente i længere tid, før vi kunne blive kærester.
Jeg besøgte tit hjemmet, når jeg var ude at køre med træ fra min fars savværk, for jeg elskede at komme der og mærke Guds kærlighed i familien, men Anne-Lise og jeg var blot kammerater.

Jeg havde forskellige arbejdspladser i de følgende år og kom senere ind til militæret, hvor jeg var i tre år. Jeg ønskede dog ikke at blive der længere og uddanne mig der, da jeg stadig følte Guds kald i mit hjerte. Jeg havde en del familie i København, bl.a. en faster, som kom til møder i Pinsekirken Tabor, og jeg besluttede at flytte til storbyen for at lære København at kende og møde nye mennesker. Jeg havde hele tiden Anne-Lise i mit hjerte, men hun var stadig for ung til at binde sig. Jeg var dog fast besluttet på at vente på hende og drømte hele tiden om, at det var hende, jeg ville have! Vi talte sammen engang imellem og skrev sammen. Jeg fandt ud af, at hun også havde et personligt kald fra Gud til at blive missionær!

Der skulle gå seks år, inden vi mødtes igen. Vi mærkede med det samme, at nu var tiden kommet, hvor vi skulle være kærester. Der var sket mange ting for os i de år, vi ikke havde set hinanden – men vi følte det pludselig, som om Gud tog os begge ved hånden og førte os sammen på en helt fantastisk måde. Ingen af os var i tvivl om, at vi skulle leve livet sammen og tjene Jesus som missionærer.

Efter at vi blev gift, gik der syv år, hvor vi tjente Gud, så godt vi kunne, i de menigheder og sammenhænge, hvor vi boede. Vi fik megen erfaring i det kristne arbejde og endte med at tage på Bibelskole i Oslo for at dygtiggøre os i Guds Ord. Det var et stort trosskridt for os at forlade vort gode arbejde og alt, hvad vi ejede

– og beslutte at tjene Jesus fuldtids sammen med vore to drenge, Svend og Torben.
Den afgørende beslutning tog vi, da vi havde besøg i vores kirke i Lyngby af Afrika-missionærerne Ulla og Alfred Jensen. De talte meget gribende om deres arbejde i Tanzania, men i slutningen af Alfreds tale, sagde han: "Vi har så meget, der skal gøres for at vinde mennesker for Jesus i Afrika. Nu har vi rejst rundt i Danmark og holdt møder i et helt år. Vi har spurgt alle steder, om der er nogen, der vil komme ud til Afrika og hjælpe os, men vi har ikke mødt nogen endnu!"
Alfred bøjede sig ind over talerstolen og græd, og både Anne-Lise og jeg var dybt berørte over dette nødråb. Vi vidste begge, at nu var tiden kommet, hvor vi skulle sige 100 % ja til at rejse ud på missionsmarken.

Der skete så mange ting efter dette møde, hvor Gud stadfæstede for os, at nu var tiden inde, hvor det kald, Han gav os som ganske unge, skulle sættes i værk. I den tid, der fulgte, mærkede vi rigtig, hvad Helligåndens kraft og ledelse betød. Han tog os åndeligt talt ved hånden og sørgede for os med alt, hvad vi havde brug for til rejsen. Og denne ledelse ved Guds Ånd har hjulpet os igennem 55 år nu, som er gået, siden vi rejste til Tanzania første gang. Vi kan ikke fortælle de tusinde ting, Guds Ånd har gjort for os i alle disse år. Der står en del om det i andre bøger, vi har skrevet, som du kan finde på vores hjemmeside Palma-mission.dk.

Jeg lærte af min far, hvad virkelig tro og overgivelse vil sige. Da Anne-Lise og jeg skulle rejse ud for første gang til Tanzania, var det svært for mig at skulle fortælle om det til min far og mor Anna. De sled hårdt i det for at drive savværket og få mad på bordet hver dag. Mange i min familie regnede med, at jeg en dag ville flytte hjem og overtage savværket, når min far måtte give op.

Men det forunderlige skete, at da vi tog hjem for at besøge far og mor Anna og fortælle dem om vores kald, blev de meget rørte og glade. Min far huskede sit løfte til Gud om, at Han måtte bruge mig i sin tjeneste, når han ikke selv kunne gå ud på missionsmarken. Så deres hilsen var: "I skal rejse i Jesu navn, og vi vil bede for jer hver eneste dag, hvor I end rejser hen! Gud vil selv hjælpe os igennem alt, hvad der sker!"
Gud er god, og Han går foran og baner vejen!

Han har ikke svigtet os en eneste gang, og Han har gjort store ting i Afrika og de 27 andre lande, vi har besøgt for at forkynde Evangeliet om Jesus. Vi vil give Ham al æren og prise og takke Gud Fader, Søn og Helligånd for Hans trofasthed i medgang og modgang.

Vi fik en lille pige, Lena, mens vi var i Tanzania, og den største og inderligste tak, vi kan give Gud, er, at alle vore børn elsker Jesus og tjener Ham af hele hjertet!

Det er nu 68 år siden, jeg var til fødselsdag i Middelfart og så Anne-Lise for første gang. Den kærlighed, der blev tændt i mit hjerte den dag, brænder nu i begge vore hjerter. Vi føler, vi er de lykkeligste mennesker på jorden og vil forsat tjene vores elskede Frelser, Jesus Kristus.
Vi vil sige til dig, som ikke kender det velsignede liv med Gud, at det største og vigtigste, du kan gøre, er at få gjort din sag i orden med Ham og adlyde Ham i alt, hvad Han siger til dig i sit Ord!